

หนึ่งร้อยเก้าสิบเจ็ด

ข้ามระดับชั้น

“...เจ้าชอบนางไม่ได้หรอก”

วajan... เหมือนจะเข้าใจยากสักหน่อย

หนึ่งให้เงยหน้าขึ้นมองหนานกงหลิววินกับซูลัวด้วยแววตาจ้องอย่าง
หนัก

หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่ใหญ่เขาก็ตระหนักได้ว่า วาจาของหนานกง
หลิววินหมายความว่าเขาสอบซูลัวไม่ได้ เพราะไม่คู่ควรกับนางใช่หรือไม่

หนานกงหลิววินหลบตามองซูลัวด้วยแววตาอ่อนโยนอย่างที่ไม่เห็นว่าเป็น
คนอื่นอยู่ในสายตา ท่าทีเย่อหยิ่งโศกยามเผชิญหน้ากับผู้ยิ่งใหญ่ไปจนสิ้น เหลือ
เพียงความอ่อนโยนและความเอ็นดู ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “อยาก
ข้ามระดับชั้นหรือไม่”

เอ? ดวงตาของซูลัวพลันทอดประกายแวววาวปานผลึกแก้ว

‘อยาก! ต้องอยากอยู่แล้ว!’ นางคิดเรื่องข้ามระดับชั้นมานานแล้ว

ตั้งแต่ที่ก้าวอันดับหนึ่งในการแข่งขันศิษย์ใหม่มาได้ ซูลัวก็คิดจะข้าม
ระดับชั้นปีหนึ่ง แต่เนื่องจากช่วงที่ผ่านมาพลังยุทธ์ของนางทะยานสูงขึ้นอย่าง
ต่อเนื่อง ซ้ำยังเล่นงานศิษย์ปีสองนับสิบได้อย่างง่ายดาย เพราะเหตุนี้เองที่ทำ

ให้ซูลัวยิ่งรู้สึกอีกเหิมทะเยอทะยานมากกว่าที่เคยตั้งเป้าไว้

หญิงสาวมองหนานกงหลิววินแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ข้าอยากข้ามระดับชั้นปีสอง”

หนานกงหลิววินลูบศีรษะซูลัวอย่างอ่อนโยน แล้วขานรับในลำคอ “ขอเพียงเจ้าต้องการ”

บทสนทนากันเองระหว่างคนสองคนกลับทำให้ผู้อื่นที่ได้ยินรู้สึกอากับถูกฝ่าฝืน

ข้ามระดับเดียวก็เรียกว่าเหนือชั้นมากแล้ว แต่ที่ซูลัวหมายจะทะยานไปสู่ชั้นปีสาม? นางเพิ่งจะศึกษาปีหนึ่งมาก็ปีเดียว ศิษย์ชั้นปีสามล้วนแต่เข้ามาศึกษาในสำนักวิทยุทธ์ไม่ต่ำกว่าสองพันปี!

แต่ทุกคนก็อดนึกไปถึงเหตุการณ์ที่ซูลัวเล่นงานศิษย์ปีสองนับสิบก่อนหน้านั้นไม่ได้ ขณะนั้นความเจียบงนั้นก็ปกคลุมไปทั่วบริเวณ

ความสามารถในการต่อสู้ระดับนี้หากเป็นศิษย์ปีสองก็น่าจะติดอันดับหนึ่งในร้อยกระมัง? ซูลัวผู้มีความสมบูรณ์แบบระดับนี้จะขึ้นชั้นปีสองย่อมไม่มีปัญหา แต่ถ้าคิดข้ามระดับชั้นปีสอง...

หนานกงหลิววินเอ่ย “แต่ถ้าจะข้ามระดับชั้นปีสองละก็ ไม่เพียงแต่ต้องพิสูจน์ด้วยผลงานเดียว ยังจำเป็นต้องแสดงผลงานกลุ่มด้วย”

“ผลงานกลุ่ม?” ...มันคือสิ่งใดกัน ซูลัวเผยสีหน้างง

หนานกงหลิววินเคาะศีรษะซูลัวก่อนเอ่ย “เรื่องนี้ให้ข้าจัดการเอง”

“อ้อ” ซูลัวเชื่อมั่นในตัวหนานกงหลิววินอย่างเต็มเปี่ยม หากมีเขาอยู่ด้วย นางก็ไม่จำเป็นต้องเปลืองความคิดเลยด้วยซ้ำ

ในตอนหนึ่งอันนี้ให้ที่ถูกมองข้ามก็ยกมือขึ้น “ท่านพี่หนานกง ท่านไม่ลังการข้าแล้วใช่ไหม?”

เดิมหนึ่งอันให้ตั้งใจจะลอบเผ่นหนีไปเจียบๆ แต่เขารู้ว่าเมื่อถูกขึ้นบัญชีดำของบุรุษผู้นี้แล้ว ต่อให้พยายามหนีเท่าไรก็ไม่มีความปลอดภัย

หนานกงหลิววินปรายตามองหนึ่งอันให้แล้วพยักหน้า “เจ้ายังพอมี

ประโยชน์อยู่บ้าง”

หนึ่งให้แทบจะรำให้ออกมาด้วยความซาบซึ้งใจ โชคดีเหลือเกินที่เขา
ยังพอมีประโยชน์อยู่บ้าง ไม่เช่นนั้น...

พวกพี่ใหญ่ถูกลงโทษให้ไปที่สระมังกรสิบปี หากเขาต้องไปด้วยละก็ มี
หวังได้กลายเป็นเสนาบดีแห่งวังโตอยู่กลางสระมังกรไปตลอดกาลเป็นแน่
ซูลัวจำเป็นต้องมีผลงานกลุ่ม เพราะเหตุนี้หนานกงหลิววินจะช่วยนาง
สร้างบันทึกผลการต่อสู้นี้เอง

แค่พริบตาเดียวหนานกงหลิววินก็กำหนดสถานที่ ผู้ร่วมปฏิบัติการ
รายละเอียด รวมถึงขั้นตอนต่างๆ อย่างเบ็ดเสร็จ จากนั้นเขาก็ประกาศออกมา
“ฝ่าด่านเจดีย์ทงหลิง”

ซูลัวร้อง “อ้อ” ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจดีย์ทงหลิงคือสถานที่ใด

แต่อาจารย์กับศิษย์ในฐานะที่มันต่างรู้ถึงระดับความยากของการฝ่าด่าน
เจดีย์ทงหลิงเป็นอย่างดี ดังนั้นตอนที่หนานกงหลิววินเอ่ยคำว่า ‘เจดีย์ทงหลิง’
ออกมา ทุกคนก็ถึงกับตะลึงงัน

เจดีย์ทงหลิง? เข้าใจผิดหรือไม่!

แม้แต่บรรดาหัวหน้าหน่วยงานที่มันที่ไม่ได้เอ่ยวาจาใด ก็ยังผุดลุกขึ้น
แล้วมองหนานกงหลิววินอย่างเคร่งขรึม “เจดีย์ทงหลิง... ยากเกินไปหรือไม่”

หนานกงหลิววินยิ้มเยือก “หากไม่ยาก อาจารย์ประจำชั้นปีสามจะ
ประทับใจหรือ”

จงรู้ไว้เถิดว่าทุกก้าวที่เกิดขึ้นในการฝ่าด่านเจดีย์ทงหลิงครั้งนี้จะถูก
บันทึกเอาไว้ และส่งมอบให้แก่อาจารย์ประจำชั้นปีสามเพื่อพิจารณาเป็นลำดับ
ต่อไป

แต่ในอดีตที่ผ่านมาศิษย์สำนักวิชายุทธ์ส่วนใหญ่จะข้ามระดับชั้นจากปี
หนึ่งระดับต้นไปสู่อันดับสอง ไม่เคยมีใครข้ามระดับชั้นแบบก้าวกระโดดจากปีหนึ่ง
ไปสู่อันดับสามมาก่อน

หนานกงหลิววินตัดสินใจเช่นนี้โดยไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตา เรื่องนี้

แสดงให้เห็นว่าเขาเชื่อมั่นในตัวซูลัวเพียงใด

ซูลัวจะทำให้หนานกงหลิววินผิดหวังหรือไม่...

เหตุการณ์หลังจากนั้นดำเนินไปอย่างเรียบร้อยด้วยฝีมือของหนานกงหลิววิน

เจดีย์ทงหลิงมิใช่เจดีย์สามัญธรรมดาหลังหนึ่งเท่านั้น ในสถานการณ์ปกติไม่มีศิษย์ประจำฐานที่มั่นคงคนใดกล้าล่วงล้ำไปยังเขตพื้นที่รอบบริเวณเจดีย์ทงหลิงด้วยซ้ำ จะเว้นก็แต่ศิษย์ชั้นปีสามที่มีพลังยุทธ์เหนือชั้นกว่าพวกเขาเป็นเท่าตัว

แต่ว่าครั้งนี้เป็นโอกาสสำคัญของศิษย์ปีสอง

หลังจากหนานกงหลิววินเรียกรวมพลอีกครั้ง หนึ่งอิ้ให้ถึงตระหนักได้ว่าเพราะเหตุใดหนานกงหลิววินจึงละเว้นโทษเขาชั่วคราว และมอบหมายภารกิจนี้ให้เขา

ซูลัวจำเป็นต้องมีคู่แข่ง และความสำคัญของคู่แข่งรายนี้ก็เพื่อช่วยหนุนให้ซูลัวโดดเด่นขึ้นท่ามกลางสายตาของทุกคนนั่นเอง

หญิงสาวเป็นหัวหน้านำสมาชิกกลุ่มหนึ่ง คู่แข่งของนางก็ต้องนำสมาชิกอีกกลุ่มเช่นกัน เพียงแต่เรื่องที่ทุกคนไม่คาดคิดก็คือ หนานกงหลิววินจะยกหน้าที่คู่แข่งที่หนุนนำซูลัวให้หนึ่งอิ้ไ้ เรื่องนี้ทำให้หนึ่งอิ้รู้สึกพิลึกพิลั่นในใจ เพราะไม่เข้าใจ

“จนถึงเลือกข้า พลังยุทธ์ของข้าแข็งแกร่งว่าซูลัวมากนัก หากคิดจะหาคู่แข่งที่ช่วยขีดหน้าซูลัวได้ คนผู้นั้นก็ไม่ควรเป็นข้า”

หนึ่งเฮ่าเทียนตบกะโหลกน้องชาย “โง่เงา!”

หนึ่งอิ้ให้กระจ่างแจ้ขึ้นมาโดยพลัน “ข้าเข้าใจแล้ว!”

หนึ่งเฮ่าเทียนมองน้องชายที่ใช้สกุสร่วมกันด้วยสายตาขัดเคืองใจ “เจ้าเข้าใจอะไรกัน”

หนึ่งอิ้ให้ตอบ “ข้ารู้แล้วว่าเหตุใดท่านพี่หนานกงถึงสั่งให้ข้าเป็นผู้นำ

อีกกลุ่ม เขาต้องการให้ข้าทำผลงานลบล้างความผิด”

หนึ่งเฝ้าเทียนพยักหน้า “มีเหตุผล”

“เพราะฉะนั้น!” หนึ่งอื้อให้เอ๋ยเสียงสูง “เพราะฉะนั้นเขาต้องการให้ข้าจงใจอ่อนข้อจงใจแพ้ให้ซูลัว ให้ข้าช่วยหนูนี้นางโดดเด่นขึ้น!”

หนึ่งเฝ้าเทียนกลอกตามองฟ้า ก่อนจะสะบัดฝ่ามือใส่จนหนึ่งอื้อให้หัวทิ่ม

“พี่ใหญ่ ท่านทำอะไร!” หนึ่งอื้อให้กุมศิระชะที่ถูกตบจนเจ็บปวดรวดร้าว ก่อนเหลือบมองหนึ่งเฝ้าเทียนอย่างตัดพ้อต่อว่า

หนึ่งเฝ้าเทียนมองอีกฝ่ายด้วยแววตาที่ใช้มองคนเขลา “หากเจ้าคิดเช่นนั้นจริงๆ เจ้าก็ปราชัยสางเออร์เกินไป ในสายตาของเขา เจ้าก็เป็นแค่หินลับมีดสำหรับซูลัว นางไม่ต้องการให้เจ้าอ่อนข้อให้ด้วยซ้ำ”

หนึ่งอื้อให้ไม่เชื่อ ได้แต่ส่ายหน้ารัว “ข้าไม่เชื่อ! พลังยุทธ์ของซูลัวก้าวหน้าอย่างรวดเร็วก็นิจจริง แต่บัดนี้นางยังไม่มีคุณสมบัติพอจะประลองยุทธ์กับข้าด้วยซ้ำ มีหรือที่นางจะเหนือกว่าข้าได้?”

“กงเออร์ยังไม่ได้บอกว่าจะลงโทษเจ้าอย่างไรใช่หรือไม่ เขาต้องการให้เจ้ายอมจำนนแบบไร้ข้อกังขาเสียก่อน จากนั้นถึงค่อยลงทัณฑ์” หนึ่งเฝ้าเทียนมองน้องชายสุดโง่เขลาของตน “หากคิดจะฝ่าด่านเจดีย์ทงหลิงก็ต้องสำแดงพลังยุทธ์ทั้งหมดที่มีออกมา ไม่เช่นนั้นสมาชิกในกลุ่มของเจ้าจะมอดม้วยเพราะเจ้าพยายามไม่พอ นี่ไม่ใช่การฝึกปฏิบัติภารกิจ แต่เป็นสงครามที่แท้จริง!”

“เอ่อ...” หนึ่งอื้อให้กุมศิระชะพลางทำสีหน้าเหมือนจะ... เข้าใจ แต่ก็ไม่ใช่ใจ

หนึ่งเฝ้าเทียนมองเขาด้วยแววตาเวทนา ‘ถูกขึ้นบัญญัติดำของกงเออร์เช่นนี้ มีหรือที่เจ้าจะได้ใช้ชีวิตอย่างราบรื่น?’ แต่พอคิดว่าหากกลับไปถึงเมืองหลวงแห่งจักรวรรดิกลางเมื่อไร พวกเขาก็ต้องเดินทางไปรับโทษที่สระมังกร หนึ่งเฝ้าเทียนรู้สึกเวทนาตัวเองมากกว่าน้องชายร่วมสกุลอย่างหนึ่งอื้อให้

ซูลัวไม่คิดว่าหนานกงหลิววินจะเลือกเจดีย์ทงหลิงโดยไร้เหตุผล เพราะเหตุนี้ตอนที่ทั้งคู่อยู่ด้วยกันตามลำพัง นางจึงเอียงศิระชะจ้องมองอีกฝ่าย

ด้วยดวงตาคู้งามปานดวงดารา “ในเจดีย์ทองหลังมีความลับใดอย่างนั้นหรือ”

“ความลับ?” หานางหลิอวีนคลีริมฝีปากสีชมพูยามทอดสายตามอง
ชูลัว

“ท่านอย่าปิดบังข้า ท่านไม่เคยทำการใดโดยไร้จุดประสงค์แอบแฝง ทุก
ครั้งต้องยิงธนูนัดเดียวได้นกสองตัวเสมอ การมุ่งสู่เจดีย์ทองหลังครั้งนี้มิใช่เพื่อ
บันทึกผลงานกลุ่มของข้าอย่างเดียวนั่นเอง ถูกต้องหรือไม่” ชูลัวยิ้มอย่าง
มั่นใจ

นิ้วเรียวยาวดุด่างแห่งหยกของหานางหลิอวีนเกลียวใบหน้าชูลัว “เจ้า
ช่างรู้จักข้าดีนัก”

“ข้าต้องรู้จักท่านดีอยู่แล้ว รีบบอกมาเร็ว ท่านยังมีจุดประสงค์อันใดอีก”
สองแขนของชูลัวโอบรอบเอวสอของหานางหลิอวีน ทั้งตัวเกาะชายหนุ่ม
แน่นราวกับลูกลิงที่ไม่ปาน

หากผู้อื่นเห็นท่าที่สนิทสนมเช่นนี้ระหว่างหานางหลิอวีนกับชูลัวแล้ว
ละก็ พวกเขาต้องเป็นลมหน้ามืดเพราะไม่อาจเชื่ออย่างนั้นแน่นอน หานาง
หลิอวีนผู้ประดุจเทพเจ้ามีมม่ออันโยนเช่นนุรุษทั่วไปด้วยหรือ แต่น่าเสียดาย...
ความอ่อนโยนนี้มีไว้สำหรับคนผู้เดียวเท่านั้น

หานางหลิอวีนลูบศีรษะชูลัว “เจ้าคะเนได้ถูกต้องแล้ว อันที่จริงใช้
เจดีย์ทองหลังเพื่อบันทึกผลการต่อสู้กลุ่มของเจ้าเป็นเพียงประโยชน์ทางหนึ่ง
เท่านั้น ส่วนอีกทาง...”

เรื่องนี้เป็นความลับในกองทัพ หานางหลิอวีนเก็บงำความลับนี้จาก
ทุกคน ยกเว้นชูลัวเท่านั้น

“หาสิบศพเก็บอยู่ในเจดีย์ทองหลัง” พอเอ่ยถึงตรงนี้ น้ำเสียงของหานาง
หลิอวีนก็เผยความเจ็บปวดออกมา

หาสิบศพคือวีรบุรุษทั้งห้าสิบราย พวกเขาแฝงตัวเข้ามาในพิภพสุรเพื่อ
สืบข่าว ปรากฏว่าทั้งหมดกลับต้องสิ้นชีพ ไม่เหลือร่างกลับไปยังแผ่นดินเกิด
ด้วยซ้ำ

หนานกงหลิววินกตคางลงกับชอกคองของซูลัว เสียงของเขาแผ่วเบา ยามเอ๋ย “พวกเขาจะเปลี่ยนท่าสิบศพให้เป็นหุ่นนักรบค่ายกล และใช้หุ่นนักรบค่ายกลเหล่านี้โจมตีดินแดนแห่งจิต”

แม่น้ำเสียงของชายหนุ่มจะเรียบเฉย แต่ซูลัวก็สัมผัสได้ถึงความโกรธแค้นในวาจา นั่น!

ผู้ที่สละชีวิตทำหน้าที่จารชนในพิภพอสูรโดยไม่เสียดายชีวิต ล้วนแต่เป็นนายทหารที่จงรักภักดีที่สุดในดินแดนแห่งจิตอย่างไม่ต้องสงสัย แต่มาบัดนี้ คนพิภพอสูรกลับจะนำซากร่างพวกเขามาใช้เล่นงานพวกดินแดนแห่งจิต เรื่องนี้ไม่ว่าใครก็ยอมไม่ได้!

เรื่องนี้ถือเป็นการหยามเกียรติคนดินแดนแห่งจิตอย่างใหญ่หลวง! คนพิภพอสูรจงใจทำเช่นนั้นก็เพราะตระหนักได้ถึงเหตุนี้ นั่นเอง มิน่าหนานกงหลิว-อวินจึงได้เดือดดาลนัก

ซูลัวชุกหน้าลงกับแผงอกของหนานกงหลิววิน ฝ่ามือขวาที่อุ่นชานตบแผ่นหลังของอีกฝ่ายเป็นจังหวะ พลางเอ่ยปลอบ “พวกเราจะชิงร่างของพวกเขากลับคืนมา ตกลงหรือไม่”

หนานกงหลิววินขานแผ่วเบา “อือ”

“วีรบุรุษห้าสิบรายต้องหวนคืนสู่มาตุภูมิ!” ซูลัวตัดสินใจแน่วแน่แล้ว

แต่เรื่องนี้เป็นความลับสูงสุด เพราะเหตุนี้จึงมีเพียงซูลัวเท่านั้นที่รู้ ขณะที่คนอื่น ๆ รับรู้เพียงว่าการฝ่าด่านเจดีย์ทงหลิงมีเป้าหมายเพื่อบันทึบคະແນຕ່ອຸ້ມກຸ່ມຂອງສູ່ລູ້ວເທົ່ານັ້ນ

หลังจากผ่านไปสิบวัน ทุกอย่างก็เตรียมการพร้อมแล้ว

ศิษย์ทั้งหมดแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม

กลุ่มหนึ่งมีซูลัวเป็นผู้นำ ประกอบด้วยสมาชิกกลุ่มเดิม กลุ่มของศิษย์พี่หน้าบากสิบคน กลุ่มของลิวหวนสิบคน และกลุ่มของมู่หรงฟางอีกสิบคน

เดิมสมาชิกในกลุ่มมู่หรงฟางเหลือเพียงแปดคน หลังกลับมาถึงฐาน

ที่มัน พวกเขาก็สรรหาสมาชิกใหม่มาเพิ่มอีกสองจนครบสิบคนเหมือนเดิม

กลุ่มของชูลัวมีสมาชิกรวมทั้งสิ้นสี่สิบคน

ขณะที่หนึ่งอู่ให้นากลุ่มสมาชิกสี่สิบคนเช่นเดียวกัน เทียบกับกลุ่มของชูลัวที่มีสมาชิกปีหนึ่งยี่สิบคนและสมาชิกปีสองยี่สิบคน พลังยุทธ์ของกลุ่มหนึ่งอู่ให้ดูจะแข็งแกร่งกว่ามาก สมาชิกทั้งสี่สิบคนในกลุ่มเป็นศิษย์ชั้นปีสอง ซ้ำล้วนแต่คัดพวกมีฝีมือมาทั้งสิ้น ไม่มีใครที่มีพลังยุทธ์อ่อนด้อยเลยแม้แต่คนเดียว นอกจากนี้ศิษย์หญิงในกลุ่มหลายคนคือรุ่นพี่ที่เคยประมือกับชูลัวและถูกหญิงสาวสะบัดฝ่ามือใส่

พวกนางหวังจะฉวยโอกาสครั้งนี้เล่นงานชูลัวให้เซ็ดหลาบลึกครว สั่งสอนน้องตัวดีผู้นี้ให้รู้ว่าเส้นแบ่งระหว่างชั้นปีหนึ่งกับชั้นปีสองมิใช่สิ่งที่จะก้าวข้ามได้ง่ายๆ

ส่วนสาเหตุที่ชูลัวเลือกกลุ่มศิษย์ปีหน้าปากก็เพราะ... หนึ่ง... ตลอดระยะเวลาที่ปฏิบัติภารกิจก่อนหน้านี้ทำให้นางคุ้นเคยกับอุปนิสัยของคนเหล่านั้นเป็นอย่างดี สอง... เพราะนางครอบครองตำหนักเซียนและใช้มันควบคุมพวกเขาได้

ก่อนออกเดินทาง ทั้งสองกลุ่มมารวมพลกันที่ลานหน้าฐานที่มั่น

หนึ่งอู่ให้มองชูลัวและสมาชิกในกลุ่มของนาง ก่อนหันกลับไปมองสมาชิกในกลุ่มของตนแล้วรู้สึกละอาย เขาหันไปเอ่ยกับชูลัวเสียงอ่อย “อย่างไรเสีย... พวกเราแลกสมาชิกกันดีหรือไม่”

ในสายตาของหนึ่งอู่ให้ คราวนี้ชูลัวต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน

หนึ่ง... ชูลัวไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา สอง... สมาชิกในกลุ่มชูลัวเป็นศิษย์ชั้นปีหนึ่งกว่าครึ่ง คนเหล่านั้นก็มีใช้คู่ต่อสู้ของเขาเช่นกัน สรุปแล้วไม่ว่าอย่างไร ชูลัวก็ต้องพ่ายแพ้แน่นอน!

ชูลัวกลับยิ้มบางให้หนึ่งอู่ให้ “เจ้าคิดว่าตนเองจะชนะได้หรือไม่”

หนึ่งอู่ให้ผายมือ “ใช่ข้าคิดว่าตนจะชนะ แต่ทุกคนคิดว่ากลุ่มของข้า

ต้องเป็นฝ่ายชนะ”

เพราะเหตุนี้เองทำให้หนังสือให้รู้สึกแปลกใจกับการตัดสินใจของหนานกงหลิววันยิ่งนัก ครั้นนี้เขาต้องการผลการต่อสู้กลุ่มของซูลัวมิใช่หรือ ข้าเหตุการณ์ทั้งหมดจะถูกบันทึกเอาไว้อีกด้วย แต่การฝ่าเจตย์ทงหลิงในคราวนี้ซูลัวต้องพ่ายแพ้แน่นอนอยู่แล้ว...

“ทุกคนคิดว่ากลุ่มของเจ้าต้องเป็นฝ่ายชนะ?” ซูลัวยิ้มบาง นางละสายตาจากหนังสือให้ไปที่สมาชิกในกลุ่มของเขา ก่อนสุดท้ายจะจับหนึ่งที่หัวหน้าหน่วยฐานที่มั่น

หัวหน้าหน่วยฐานที่มั่นส่วนหนึ่งเป็นท่านอาจารย์ประจำชั้นปีสอง พลังยุทธ์ของพวกเขาเหนือชั้นไม่ธรรมดา ยามนี้สายตาของทุกคนที่มองซูลัวฉายแววกลางแคลงและผิดหวัง

ซูลัวหัวเราะเสียงเอื่อยก่อนเอ่ย “แต่หนานกงหลิววันคิดว่าข้าต้องชนะ ข้าข้าก็ยิ่งเชื่อว่าข้าจะเอาชนะเจ้าได้ เพราะฉะนั้น... หนังสือให้ เจ้าพยายามเข้าเล่า”

“เจ้าจะเอาชนะข้า? ฮ่าๆๆ!” หนังสือให้หัวเราะร่ากับได้ยินเรื่องน่าขันที่สุดในโลก

ซูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “เอาอย่างนี้แล้วกัน พวกเรามาเดิมพันกันสักครา หากเจ้าชนะ ข้าจะบอกให้หนานกงละเว้นการลงโทษเจ้าเสีย”

“จริงหรือแท้!” หนังสือให้ลึงโลดใจ

ซูลัวเอ่ยอีก “ไม่เพียงแต่ละเว้นการลงโทษเจ้า ข้าจะให้เขาละเว้นกลุ่มของฉู่หรงจิ้นอีกด้วย”

“จริงหรือ!” หนังสือให้แทบกระโดดตัวลอย

“จริง” คนที่ตอบไม่ใช่ซูลัว แต่เป็นชายหนุ่มรูปงามที่ยืนเอามือไพล่หลังและเป็นจุดรวมสายตาของทุกคนในยามนี้

หนังสือให้เห็นหนานกงหลิววันพยักหน้าตกลง เจ้าตัวก็เรีงว่าด้วยความยินดี “ได้! ได้! ข้ารับเดิมพัน!”

“หากเจ้าแพ้ เจ้า รวมทั้งพวกลูกพี่หนังสือทั้งสามคนต้องรับโทษเป็นสอง

เท่า” ชูลั้วยิ้มกริ้มขณะมองเห็นอู่ให้

“ไม่เอา!” ฉูทรงจิ้นเป็นคนแรกที่ก้าวออกมา

“ข้าก็ไม่เอาด้วยเหมือนกัน!” หนิงเฝ้าเทียนก้าวออกมาเป็นคนที่สอง

“ร่างกายข้าทนมรมาอยู่ในสระมังกรได้ไม่ถึงยี่สิบปี เพราะฉะนั้นข้าไม่รับเดิมพัน” หลินร่ววี่ปฏิเสธเด็ดขาด

หลังจากที่ทั้งสามคนก้าวออกมาปฏิเสธเดิมพันด้วยน้ำเสียงฉะฉาน คนอื่นๆ จึงพานฉงนงงงวยกันไปหมด

เพราะอะไร ทั้งที่หนิงอู่ให้ต้องเป็นผู้ชนะแน่ โอกาสที่เขาจะชนะสูงถึงเก้าสิบเก้าจุดเก้าเก้าส่วน แต่กลุ่มของฉูทรงจิ้นกลับปฏิเสธเดิมพัน?

หนิงอู่ให้ตะลึงงันอยู่กับที่ “พี่ๆ พวกท่านไม่เชื่อมั่นในตัวข้าหรือ”

หนิงเฝ้าเทียนพยักหน้า “พวกเราไม่เชื่อมั่นในตัวเจ้า”

หนิงอู่ให้เจ็บปวดใจเหลือเกิน ไม่มีใครเชื่อมั่นว่าเขาจะเป็นผู้ชนะ!

ความรู้สึกภาคภูมิใจของหนิงอู่ให้ถูกลั่นคลอนอย่างหนัก แต่กลับทำให้เปลวเพลิงแห่งการต่อสู้ของเขาลุกโชนขึ้นมา

เขากำหมัดยามมองชูลั้ว “ข้ารับเดิมพันเจ้า ข้าต้องชนะเจ้าให้ได้! ทำให้พวกเราต้องเสียใจอย่างสุดแสน!”

ที่ชูลั้วเดิมพันกับหนิงอู่ให้ จุดประสงค์หลักก็เพื่อกระตุ้นแรงฮึกเหิมในการต่อสู้ของอีกฝ่าย ไม่เช่นนั้นหากหนิงอู่ให้คิดว่าตนต้องชนะอย่างง่ายดายและไม่กล้าแดงฝีมือออกมาให้เต็มที่ สำหรับชูลั้วแล้ว คะแนนที่ได้จากการต่อสู้ในคราวนี้ก็ไม่มีความหมายอันใด

สิ่งที่นางต้องการก็คือการยอมรับจากคู่แข่งอย่างหนิงอู่ให้ ดังนั้นพอได้ยินวาทะของเขา ชูลั้วจึงยิ้มบาง “ดี พวกเราออกเดินทางได้แล้ว”

เนื่องจากหัวหน้าของทั้งสองกลุ่มต้องพกพลีกแก้วที่ถ่ายทอดสถานการณ์สดได้ติดตัวไปด้วย เพราะเหตุนี้บรรดาท่านอาจารย์และศิษย์คนอื่นๆ จึงติดตามทุกอริยาบถของคนทั้งสองกลุ่มได้ผ่านฉากพลีกแก้วที่อยู่ในโถงกลางของฐานที่มั่น

จากการตกลงกันก่อนหน้านี้ กลุ่มของหนึ่งให้จะบุกตะลุยเจดีย์ทงหลิง ก่อนเป็นกลุ่มแรก จากนั้นค่อยถึงคราวของกลุ่มซูลัว ด้วยเหตุนี้สมาชิกในกลุ่มซูลัวทั้งหมดจึงมองเห็นปฏิบัติการของกลุ่มที่หนึ่งในทุกขั้นตอน ตอนที่พวกเขาเห็นว่ากลุ่มของหนึ่งให้ฝ่าด่านเจดีย์ทงหลิงด้วยพลังอันยิ่งใหญ่มาก หลายคนก็พลันร้อนใจขึ้นมา

ศิษย์พี่หน้าบาก ลัวหวน และมู่หรงฟางยอมสยบให้ท่านเจ้าเซียนน้อยแต่มีใช้ซูลัว การที่พวกเขายอมให้นางเป็นผู้นำในครั้งนี้ ก็เพราะท่านเจ้าเซียนน้อยบอกว่า ภารกิจนี้นับเป็นหนึ่งในภารกิจทดสอบพวกเขาด้วยเช่นกัน หากกลุ่มของพวกเขาพ่ายแพ้ ก็เท่ากับว่าสิ่งที่เคยทำมาก่อนหน้านี้ต้องสูญเปล่าไปด้วย และพวกเขาก็จะไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับตำแหน่งเซียนอีกต่อไป!

เพราะเหตุนี้ศิษย์พี่หน้าบากจึงหวังว่าจะคว้าชัยชนะมาได้ยิ่งกว่าซูลัวเสียอีก ตอนที่เขาเห็นกลุ่มหนึ่งให้ตะลุยไปถึงชั้นห้าย่างรวดเร็ว หัวใจก็พลันร้อนรุ่มกระสับกระส่ายไปหมด

ซูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “เจดีย์ทงหลิงมีทั้งสี่สิบแปดชั้น พวกเขาก็เพิ่งจะไปถึงชั้นห้าเท่านั้น ต้องร้อนใจอะไรกันเล่า”

ศิษย์พี่หน้าบากว่าอุ่นใจจนแทบบ้า “พวกเขาไปถึงชั้นห้าแล้วนะ! แต่พวกเราติดแหง็กกันอยู่ตรงนี้ ยังไปไม่ถึงชั้นหนึ่งด้วยซ้ำ แบบนี้จะไม่ให้ร้อนใจได้อย่างไรกัน”

ซูลัวยิ้มบาง “ไม่ต้องร้อนใจไป!”

ลัวหวนยิ้มเยือก “ข้าดูที่ว่าเจ้าจะไม่เดือดร้อนกับการแพ้ชนะในครานี้เลยกระมัง”

ซูลัวเหลียวตามองพวกเขา “ข้าขอเตือนพวกเจ้าสักนิด ครั้งนี้ไม่เพียงแต่ถ่ายทอดภาพเหตุการณ์ผ่านผลึกแก้ว เสียงของพวกเราจึงดังออกไปด้วยเช่นกัน”

เอือก...

ศิษย์พี่หน้าบากและสหายหุบปากในทันที

พวกเขากลัวว่ายิ่งพูดก็จะยิ่งพลาด หากเรื่องตำหนักเขียนเล็ดลอดออกไปยังไม่ว่าไร แต่ถ้าหนานกงหลิววินเห็นท่าที่คุกคามของพวกเขาที่มีต่อซู่ว่ลวก็ ผลที่จะเกิดขึ้น...

ขนาดกลุ่มของคุณชายฉู่หรงจิ้นยังถูกหนานกงหลิววินสั่งสอนจนไม่กล้าเียงหน้า หากเป็นพวกเขา... เรียกว่าตายอย่างไรก็ยังไม่รู้ตัว

ซู่ว่ลวก็แค่อေးเตือนไปคำเดียวเท่านั้น ทว่าหลังจากนั้นกลุ่มศิษย์พี่หน้าบากกลับแสดงท่าที่เป็นมิตรกับนางอย่างสุดชีวิต นุ่มนวลและอ่อนโยนอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ซู่ว่ลวเห็นแล้วก็อดขนลุกขนพองไม่ได้

หญิงสาวเอ่ย “เออละๆ พวกเจ้าพูดจาปกติเถิด หากยังดัดเสียงเล็กเสียงน้อยแบบนี้ก็กลัวจะเล่นงานเสียให้เซ็ด”

“เอ่อ...” ศิษย์พี่หน้าบากรีบปฏิบัติตามอย่างว่าง่ายในทันที

ซู่ว่ลวสำราญใจเป็นที่สุด ไต่ไม้ใหญ่กลมพยักเียนสบายโดยแท้ มีหนานกงหลิววินหนุนหลังเช่นนี้ ใครหน้าไหนก็ไม่กล้าอวดโอ้อวดกับนางอีก

ศิษย์พี่หน้าบากอดถามไม่ได้ “พวกเราจะไม่ขึ้นไปจริง ๆ หรือ”

ซู่ว่ลวเอ่ยเสียงขุ่น “อิจฉาหรือไร”

ทุกคนกระซิบเสียงต่ำ “ต้องอิจฉาอยู่แล้ว! พวกเขาใกล้จะถึงชั้นหกแล้วนะ!” ก่อนจะมองสมาชิกในกลุ่มที่บัดนี้ยังหมอบอยู่ด้านนอกเจดีย์ทองหลัง

ซู่ว่ลวแค้นเสียง “ชั้นที่หนึ่งพวกเขาใช้กลยุทธ์ผนึกกำลัง ชั้นที่สองใช้เกราะพร่างกายมูลค่าสูงลิบลิว ชั้นสามใช้อาวุธลับที่แพงหูฉี่ยิ่งกว่า ชั้นที่สี่...”

ซู่ว่ลวแจกแจงออกมาเป็นข้อๆ “พวกเขาฝ่าด่านเจดีย์ทองหลังด้วยพลังเงินตรา มีอะไรให้ต้องอิจฉากัน”

คำพูดนี้ทำให้ทุกคนเป็นไปแบบจะโน้นที

“แต่ในชั้นห้า พวกเขาก็ไม่ได้ใช้กลยุทธ์หรืออาวุธวิเศษใดเลย พวกเขาขึ้นไปได้ด้วยพลังยุทธ์ของตนเอง” ศิษย์พี่หน้าบากวิเคราะห์ด้วยสีหน้าจริงจัง “หน่วยพิทักษ์ประจำชั้นห้าร้ายกาจมาก พวกเขาเฝ้าระวังอยู่ทุกตารางนิ้ว ในกลุ่มหนึ่งก็ให้มีศิษย์ที่ชำนาญการลอบสังหารอยู่สิบคน เพราะเหตุนี้พวกเขา

จึงบรรลุมารกิจในชั้นนี้ได้อย่างรวดเร็วและงดงาม แต่คนที่เชี่ยวชาญเรื่องการ
ลอบสังหารในกลุ่มเรากลับมีเพียงสามคนเท่านั้น”

ซูลัวพยักหน้ารับพลางเอ่ยขึ้นชม “ด้านนี้พวกเขาทำได้ดีทีเดียว สมควร
เรียนรู้”

ขณะที่ซูลัวออกปากชมกลุ่มหนึ่งก็ให้อยู่ที่นั่น สมาชิกในกลุ่มหนึ่งก็ให้
ก็ผ่านด่านในชั้นห้าไปได้แล้ว เวลานี้พวกเขากำลังซุ่มซ่อนตัวอยู่ในมุมลับตา
แห่งหนึ่งเพื่อพินกำลัง ระหว่างนั้นก็จับกลุ่มกันวิพากษ์วิจารณ์ฝั่งของซูลัวบ้าง

ก่อนหน้านี้หนึ่งเขาเทียบกันกับสหายล้วนแต่แสดงท่าทีว่าซูลัวต้องเป็น
ผู้ชนะ หนึ่งก็ให้จึงหลงเข้าใจไปว่าซูลัวจะต้องอำพรางไม่ตายร้ายกาจเอาไว้อย่าง
แน่นอน เพราะเหตุนี้จึงทำให้เขากระสับกระส่ายในใจอยู่ตลอดเวลา ทว่าหลังจาก
ที่เขาฝ่าด่านต่อเนื่องมาจนพิชิตขั้นห้าได้ แต่กลุ่มของซูลัวก็ยังอยู่ชั้นล่างสุด
ของเจดีย์ทงหลิง ความเชื่อมั่นที่หดหายไปในตอนแรกก็กลับมาเต็มเปี่ยมอีก
ครั้ง

สมาชิกในกลุ่มของหนึ่งให้เป็นสตรีเสียส่วนใหญ่ หนึ่งในนั้นคือเซาซือจวี
ศิษย์หญิงปีสองที่เป็นผู้เดินทางมารับศิษย์ปีหนึ่ง สิ่งที่เซาซือจวีต่างจากศิษย์
หญิงคนอื่นๆ ก็คือ แม้ในใจของนางจะชิงชังซูลัว ทว่ากลับไม่แสดงออกให้
ผู้อื่นรู้

เวลานี้สมาชิกในกลุ่มของนางกำลังวิจารณ์กลุ่มซูลัวไม่หยุดปาก

เนื่องจากหัวหน้าทั้งสองกลุ่มต้องพกผลึกแก้วที่สามารถถ่ายทอด
สถานการณ์ปัจจุบันได้ เพราะเหตุนี้ซูลัวจึงมองเห็นเหตุการณ์ทางฝั่งหนึ่งให้
ขณะที่กลุ่มหนึ่งก็ให้ก็ไม่พลาดทุกความเคลื่อนไหวของกลุ่มซูลัวเช่นกัน

“กลุ่มซูลัวจะเข้าเกินไปหน่อยกระมัง? ตอนนี้อย่างเขายังฝ่าด่านชั้นที่หนึ่ง
มาได้ด้วยซ้ำ”

“พลังยุทธระดับนี้ คุณชายหนานกงยังหวังว่านางจะคว้าชัยอีกหรือ แบบ
นี้ไม่เพียงแต่ทำให้นางกับสมาชิกในกลุ่มต้องอับอายขายหน้า ซ้ำยังกระทบ
ชื่อเสียงอันดีงามของคุณชายหนานกงเสียเปล่าๆ”

“นั่นสิ ข้าซึ่งซังน้ำหน้าซูลัวผู้นี้เหลือเกิน!”

เช่าซือจวีเห็นเช่นนั้นก็ส่ายหน้า “บางทีพวกเราอาจจะเข้าใจซูลัวผิดไปก็เป็นได้ พวกเจ้าลองคิดดูเถิด คุณชายหนานกงกับพวกคุณชายจูลัวส่วนสนับสนุนซูลัวกันทั้งสิ้น ไม่แน่ว่าซูลัวอาจจะซ่อนไม้ตายที่พวกเราไม่รู้ไว้ก็ได้”

เช่าซือจวีไม่พูดยังไม่เท่าไร แต่พอนางเอ่ยเข้าซังซูลัวเช่นนี้ ก็ทำให้ความซุ่นซึ่งเพียงเล็กน้อยของสหายหญิงที่เหลือแปรเปลี่ยนเป็นเปลวเพลิงโทสะ

“เข้าใจผิด? ข้าก็อยากเข้าใจนางผิดเหมือนกัน อยากดูกันว่านางจะแสดงผลงานอะไรออกมาบ้าง”

“นางเป็นแบบนี้ไม่เพียงแต่จะถ่วงรั้งสมาชิกในกลุ่ม ซ้ำยังทำให้พวกเราต้องพลอยเสียเวลาไปด้วยเช่นกัน”

“ใช่ว่านางอยากข้ามระดับชั้นคนเดียวเสียเมื่อไร พวกเราก็ต้องการเช่นกัน หากความสามารถของสองฝ่ายแตกต่างกันมากเกินไป ท่านอาจารย์ประจำชั้นปีสามจะคิดเช่นไร อาจมองว่าคุณสมบัติพวกเราไม่ดีพอก็เป็นได้!”

เช่าซือจวีกลายเป็นเป้าโจมตีของสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังมิทำที่นิ่งเฉย ไม่รู้ร้อนรู้หนาว จากนั้นก็เอ่ยด้วยรอยยิ้มบาง “ข้าเชื่อมั่นในตัวซูลัว นางไม่ทำให้พวกเราผิดหวังแน่”

เช่าซือจวีรู้ว่าเสียงของนางจะถูกบันทึกผ่านผลึกแก้ว และถ่ายทอดไปสู่ฉากผลึกแก้ว ณ สถานที่นั้น เพราะเหตุนี้นางจึงไม่ได้เอ่ยวาจาเมื่อครูออกไปโดยไร้จุดมุ่งหมาย

สหายหญิงในกลุ่มหลายคนพากันนินหัวหน้า เผยท่าที่ไม่พอใจออกมา แต่เช่าซือจวีทำได้สนใจไม่ ขอเพียงหนานกงหลิววินรู้ว่านางไม่มีเจตนาเป็นศัตรูกับซูลัวเท่านั้นก็พอแล้ว จะฝ่าด่านเจดีย์ทงหลิงได้หรือไม่หาใช่เรื่องสำคัญไม่ สิ่งสำคัญที่สุดคือใช้โอกาสนี้เพื่อติดสนิทกับซูลัว ถึงตอนนั้นขอแค่ซูลัวรับนางไว้เป็นพวกเดียวกัน นางก็บรรลุปเป้าหมายแล้ว

นี่คือแผนการในครั้งนี้นะของเช่าซือจวี

ณ ฐานที่มั่น

อาจารย์และศิษย์ที่ไม่ได้เดินทางไปยังเจดีย์ทงหลิงต่างมารวมตัวกันอยู่ที่โถงภารกิจ ทั้งหมดกำลังจับจ้องไปยังฉากสลักแก้วสองฉาก ฉากหนึ่งจับภาพกลุ่มของหนิงอิ้วให้ อีกฉากจับภาพกลุ่มของซูลั่ว

กลุ่มหนิงอิ้วให้ผาดานเจดีย์ทงหลิงขึ้นแล้วขึ้นเล่าอย่างเป็นขั้นเป็นตอน บุกตะลุยผาดานด้วยความฮึกเหิม แม้ว่าจะใช้ตัวช่วยอื่นนอกจากพลังยุทธ์ แต่ก็อยู่ในขอบเขตที่ทำได้

ขณะที่กลุ่มซูลั่ว...

พวกเขาซุ่มซ่อนตัวเงียบ! ผ่านมาหนึ่งชั่วยามแล้วก็ยังไม่ขยับเขยื้อน พวกเขาคิดจะทำอะไรกันแน่

บรรดาศิษย์ชั้นปีสองวิจารณ์กันไม่หยุดปาก ส่วนหัวหน้าหน่วยฐานที่มั่นพากันนิ่งหน้า

ใกล้ถึงเวลาผลัดเวรแล้ว ถึงตอนนั้นหน่วยพิทักษ์จะออกมาเคลื่อนไหวเต็มไปหมด กลุ่มของซูลั่วคิดว่าแอบซ่อนตัวเช่นนี้ก็จจะรอดพ้นโศภณภัยหรือไร ใจเฝ้าเหลือเกิน!

อาจารย์ประจำชั้นปีสองคิดถึงวาทะที่หนานกงหลิววินเอ่ยกับซูลั่วก่อนหน้านี้ เรื่องที่หมายจะให้นางข้ามระดับชั้นปีสอง เพียงเท่านั้นก็พากันยิ้มเนือยพลางส่ายหน้า

ข้ามระดับชั้นปีหนึ่งยังลำบาก แต่กลับจะข้ามระดับชั้นปีสอง? เรื่องนี้มิน่าขันเกินไปหน่อยหรือไร

หลังจากหนานกงหลิววินหายตัวไปหมื่นปี หรือความสามารถในการวินิจฉัยของเขาจะตกต่ำลง? หรือความรักจะทำให้สติปัญญาถดถอย?

เนื่องจากไม่เชื่อถือนในตัวซูลั่ว ทำให้ความเชื่อมั่นที่พวกเขามีต่อหนานกงหลิววินเริ่มสั่นคลอนตามไปด้วย

หากครั้งนี้ซูลั่วพ่ายแพ้ ไม่ใช่แค่นางที่จะถูกผู้คนหัวเราะหยัน ยังพานทำให้บาร์มีอันนำเกรงขามของหนานกงหลิววินเสื่อมถอยลงด้วยเช่นกัน

หนานกงหลิววีนเป็นหนึ่งในคนที่ซึมเหตุการณ์ผ่านจากผลึกแก้ว ด้วยเหตุนี้คนอื่นๆ จึงมองซูลัวที่ซุ่มตัวเงียบในฉากภาพสลับกับเหลื่อมมองมาทางหนานกงหลิววีนเป็นระยะๆ พวกเขาแลกเปลี่ยนชายหนุ่มหลายครั้งต่อหลายครั้ง แต่ก็เห็นเพียงรอยยิ้มมั่นใจบนใบหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่าย นอกจากนี้แล้วก็ไม่เห็นร่องรอยความกระวนกระวายหรือความว้าวุ่นใจใดๆ อีก

สมกับเป็นหนานกงหลิววีน เก็บงำอารมณ์ได้ดียิ่งนัก หลายคนลอบคิดเช่นนั้นในใจ

ในจังหวะนี้เอง ใครคนหนึ่งก็อุทานเสียงดังลั่น “อ๊ะ! พวกเจ้าดู พวกเขาริเริ่มปฏิบัติการแล้ว!”

หนึ่งนาทีก่อนหน่วยพิทักษ์ผลัดเปลี่ยนเวร กลุ่มของซูลัวก็ลงมือปฏิบัติการ!

แต่ภาพที่ทุกคนเห็นก็คือพวกเขาไม่ได้เข้าไปในเจดีย์ทงหลิง ทว่ากลับใช้วิธีการไต่ผนังด้านนอกขึ้นไปด้านบน!

“สวรรค์!”

เวลานี้ทุกคนที่อยู่ในโถงรับรองฐานที่มั่นกำลังตะลึงพรึงเพริด!

แม้แต่บรรดาท่านอาจารย์ก็ยิ่งผุดลุกขึ้น สายตาดึงมองผนังด้านนอกเจดีย์ทงหลิงอย่างไม่ละสายตา

หากผนังด้านนอกเจดีย์ทงหลิงปีนได้ง่ายแล้วละก็ เหตุใดกลุ่มหนึ่งให้ถึงต้องบุกทะลุผาต้านชั้นต่างๆ ภายในเจดีย์ด้วยเล่า ก็เพราะในความเป็นจริงแล้ว รอบนอกเจดีย์ทงหลิงมีการเฝ้าระวังที่เข้มงวดกวาดขันยิ่งกว่า ไม่มีพื้นที่ซอกมุมใดรอดพ้นสายตาของหน่วยพิทักษ์ไปได้ การไต่ผนังด้านนอกขึ้นไปอย่างเปิดเผยโจ่งแจ้งเช่นนี้ ไม่เพียงแต่จะทำให้ตัวเองมอดม้วย ช้ำยังทำลายทุกชีวิตในกลุ่มให้ดับดับไปตามกัน!

อาจารย์นำกลุ่มแทบเสียดสีเพราะการกระทำของซูลัว!

“เหลวไหล! ทำแบบนี้เหลวไหลเป็นที่สุด ไฉนถึงทำเช่นนี้”

“คิดว่านางซุ่มซ่อนตัวอยู่นานแล้วจะมีแผนการดีๆ เสียอีก ไฉนถึง

กระทำการนุ่ปามเลือดร้อนเช่นนี้ได้!”

“นางรู้หรือไม่ว่านางกำลังทำให้สมาชิกในกลุ่มต้องสังเวชีวิตกันทั้งหมด! ไม่นานเสียงสัญญาณเตือนจะดังขึ้น ลูกธนูก็จะพุ่งพรุลงมาดังสายฝน ทุกคนในกลุ่มจะถูกลูกธนูทิ่มแทงร่างจนไม่ต่างอันใดกับเม่น!”

“กลุ่มนี้ต้องมอดม้วยทั้งหมดแน่ แยกแล้ว...”

ผู้คุมอำนาจสูงสุดในฐานที่มั่นคือท่านผู้เฒ่าคนหนึ่งแห่งสำนักวิทยุฑธตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ผู้เฒ่าผมขาวไม่เอ่ยวาจาได้ออกมาแม้แต่คำเดียว มีเพียงดวงตาคมปลาดูดตาเหยี่ยวที่จับจ้องไปที่ซูลัว

ผู้ช่วยของเขาซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลกิกภายในฐานที่มั่นอย่างเป็นทางการกำลังเร่งเร้าไม่หยุดปาก “ผู้เฒ่าผิง รีบออกคำสั่งเถิด สั่งให้อีกกลุ่มถอนกำลังกลับมา ไม่เช่นนั้นทั้งแปดสิบชีวิตเป็นได้สูญสิ้นหมดแน่! พวกเราไม่อาจแบกรับความรับผิดชอบหนักหนาเช่นนี้ได้!”

ศิษย์สำนักวิทยุฑธแปดสิบชีวิต!

ศิษย์ทุกคนในสำนักวิทยุฑธล้วนแต่เป็นผู้มีพรสวรรค์ที่ได้รับการคัดเลือกมาแล้วทั้งสิ้น พวกเขาแบกความหวังของจักรวรรดิกกลางเอาไว้ หากมอดม้วยลงพร้อมกันทั้งแปดสิบคน บรรดาอาจารย์ประจำฐานที่มั่นแห่งนี้ก็ต้องชดใช้ความผิดด้วยชีวิตเท่านั้น

ทว่าผู้เฒ่าผิงผู้มีเส้นผมสีขาวโพลนราวหิมะกลับยกมือขึ้น เป็นการปรามให้ทุกคนหยุดไวววาย สายตาของเขายังจับนึ่งไปที่ซูลัวทุกอย่างก้าว

ยามนี้หลายคนเผยแววตระหนกหวาดหวั่นออกมาทางสีหน้า ศิษย์แปดสิบคนมอดม้วยลงในคราเดียวกัน... ผลเช่นนั้นนำหวาดหวั่นเกินไป!

ทุกคนหันไปมองหนานกงหลิววินผู้สูงศักดิ์เป็นตาเดียว

คิ้วรูปดาบเข้มปานน้ำหมึก ดวงตาทอประกายวับวาวประดุจหินนิลอวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าราวกับสลักเสลา วิจิตรและคมสันได้รูป รังสีแห่งความเป็นราชันผู้เยี่ยมไปด้วยบารมีอันน่าเกรงขามแผ่ซ่านออกมารอบด้าน!

ความสนใจทั้งหมดของชายหนุ่มจับนึ่งอยู่ที่ซูลัวในฉากผลึกแก้ว ชาย

หนุ่มยกยิ้มมุมปากอย่างอ่อนโยน

นี่เป็นรอยยิ้มที่มีไว้สำหรับซูลัวเพียงผู้เดียว

หลายคนคิดจะเอ่ยปากถามหนานกงหลิววีน แต่พอเห็นสีหน้าของเขา กลับไม่มีใครกล้าหลุดวาจาออกมา แค่มองสายตาคู่นั้นก็แทบไร้เรี่ยวแรง แม้แต่อาจารย์ประจำชั้นปีสองก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน ไม่มีใครกล้าเอ่ยซักความ หนานกงหลิววีน

ราวกับว่าเสียงของพวกเขายังไม่ทันหลุดออกมาจากลำคอ ศพของตงกิ่นนอนเคลื่อนไหวอย่างโรยรา

หนานกงหลิววีนนั่งตัวตรงเป็นสง่า ชายหนุ่มหมุนแหวนบนนิ้วอ้อมกรัด เข็มที่สวมตรงนิ้วหัวแม่มือ มุมปากยกสูงขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นแนวตูดึงเอาแต่ใจและไม่เห็นใครอยู่ในสายตา

พอคนอื่นๆ เห็นหนานกงหลิววีนสงบนิ่งไม่ต่างไปจากหินผา ความกระสับกระส่ายร้อนรนในใจก็ดูเหมือนจะทุเลาเบาบางลงไปหลายส่วน

กุ๋ซุนเหลย ผู้ช่วยผู้เฒ่าผิงและรับผิดชอบดูแลกิจต่างๆ ในฐานะที่มั่น
ลอบหยิบหยกสี่สารขึ้นมาส่งข่าวแจ้งกลุ่มหนึ่งให้

“ตอนนี้กลุ่มซูลัวได้ผิงเจดีย์ทั้งหลังอยู่ที่ชั้นสาม จួយังหะที่หน่วยพิทักษ์ยังไม่พบตัวรีบไปรับพวกเขามาเร็ว! เร็วเข้า!” กุ๋ซุนเหลยแทบจะคำรามก้องออกมาให้ได้

หนึ่งให้หะจะกักทันที่ที่ได้รับคำสั่งนี้

ทั้งที่เมื่อครู่กลุ่มซูลัวยังหมอบซุ่มซ่อนตัวอยู่ด้านล่างสุดแท้ๆ ไฉนพวกเขาถึงทะยานขึ้นมาถึงชั้นสามได้ในเวลาไม่ถึงนาที ซ้ายยังใช้วิธีไต่ผิงด้านนอก? ให้ตายเถิด! ไต่ผิง?

พวกเขาไต่ผิงเจดีย์ด้านนอกขึ้นมา? ไฉนถึงโง่งปานนี้! ด้านนอกเจดีย์มีหน่วยพิทักษ์เฝ้าระวังมากมาย พวกเขาช่างกล้า ช่างกล้านัก!

ไม่เพียงหนึ่งให้หะเห็นคำสั่งของกุ๋ซุนเหลย แม้แต่สมาชิกในกลุ่มของ

เขาก็รับรู้ด้วยกันทั้งหมด สายตาของทุกคนเผยแววลังเล

ช่วยชูลัว? เพราะเหตุใดถึงต้องช่วยชูลัวด้วย ปลอยให้นางตายไปไม่ได้
กว่าหรือ!

หลายคนคิดเช่นนี้ แต่เนื่องจากรับรู้ถึงความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงซับซ้อน
ระหว่างหนิงอี่ให้กับชูลัวมาก่อนหน้านี้แล้ว ทั้งหมดจึงไม่แปลกใจที่เห็นหนิงอี่ให้
เตรียมตัวจะช่วยเหลือชูลัวในทันที

ทว่าทันใดนั้นเอง... หนึ่งในสมาชิกก็ถอยจากวงมาปะทะเข้ากับหนิงอี่ให้
ขณะที่เสียงกระซิบต่ำก็ดังขึ้นจากสหายอีกคน

“ทุกคนระวังตัว หน่วยพิทักษ์มาแล้ว ชุ่มซ่อนตัวให้มิดชิด!”

กระทั่งหน่วยพิทักษ์จะไปแล้วครู่หนึ่ง หนิงอี่ให้จึงสั่งให้ทุกคนไปช่วย
ชูลัวในทันที

เซาซือจวีเอ๋ยสนับสนุน “เอะละๆ ถึงอย่างไรก็ต้องช่วยชูลัว หากพวกเขา
ถูกจับได้ พวกเราก็จะพลอยตกอยู่ในอันตรายไปด้วย!”

ทว่าคนอื่นๆ กลับไม่พอใจอยู่ในที่ พวกเขาลำบากแทบตายกว่าจะ
ฝ่าด่านขึ้นมาถึงขั้นห้าได้ ตอนนี้นักกลับต้องลงไปช่วยอีกกลุ่มที่อยู่ชั้นสาม? โฉน
กลุ่มของชูลัวถึงได้เป็นตัวถ่วงแบบนี้

ทุกคนก็ดูแคลนชูลัวในใจ แต่คำสั่งโดยหัวหน้าหน่วยฐานที่มั่นใครเล่า
จะกล้าคัดค้าน นอกจากนั้นหนานางหลิวอวินก็รับรู้สถานการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น
ในยามนี้ด้วย หากไม่มีใครยื่นมือเข้าช่วยเหลือชูลัว และเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับ
นางแล้วละก็ ทุกคนเป็นได้โซโคร้ายแน่ๆ

ในบรรดาศิษย์ชั้นปีสองกลุ่มที่หนึ่งนี้ ผู้ที่หมายจะช่วยชูลัวจากใจจริง
เห็นจะมีเพียงหนิงอี่ให้ผู้เดียวเท่านั้น แม้เซาซือจวีจะออกเสียงสนับสนุนให้ช่วย
ชูลัว แต่ในใจนางมีแต่ความชิงชัง มีหรือที่จะทุ่มแรงกายแรงใจอย่างเต็มที่
สมาชิกอีกสามสิบกว่าคนที่เหลือยิ่งแล้วใหญ่ เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงแสดงท่าที
เฉื่อยชาเกียจคร้าน ต่อให้หนิงอี่ให้จะพยายามเท่าไร แต่ชายหนุ่มก็สนใจกับ
สถานการณ์ที่เผชิญอยู่ในเวลานี้

สมาชิกในกลุ่มอึดอาดยิตยาด ใช้สารพัดลูกไม้คอยเตะถ่วง แม้ว่าจะปกปิดเอาไว้อย่างแนบเนียน แต่อาจารย์ประจำฐานที่มันลั่นแต่มีสติปัญญาเฉียบแหลม ใครจะมองเหตุการณ์ไม่ออกกัน

อาจารย์ชั้นปีสองบริภาษออกมา “เจ้าพวกโง่เงา! ถึงตอนนี้แล้วยังจะมัวคิดเล็กคิดน้อยอีกหรือ การต่อสู้หรือชีวิตสำคัญกว่ากัน สามัคคีร่วมแรงร่วมใจถึงจะฝ่าด่านออกมาได้!”

“ก็นั่นสิ ตอนนี้เลิกคิดหวังเรื่องทำภารกิจบรรลุได้แล้ว เอาตัวรอดออกมาได้ก็ถือว่าประสบความสำเร็จสูงสุดแล้ว”

“แต่ด้วยความเร็วระดับนี้ของพวกเขา ไม่ทันกาลแน่...”

“พวกเจ้ารีบดูฝั่งซูลัวเร็ว! นางโกล์จะถึงชั้นห้าแล้ว แต่ชั้นห้ามีการเฝ้าระวังรอบด้านในทุกทิศทาง กลุ่มของนางต้องถูกจับได้แน่ ทำอย่างไรดี!”

แม้จะฉงนสงสัยว่า เพราะเหตุใดกลุ่มซูลัวถึงได้ไต่ผนังเจดีย์ทองหลังขึ้นไปข้างบนได้โดยไม่สะดุดตาหน่วยพิทักษ์เลยสักราย แต่ทุกคนก็ไม่มีเวลาใคร่ครวญถึงเรื่องนี้ เพราะพวกเขากำลังเป็นกังวลเกี่ยวกับหน่วยพิทักษ์ในชั้นห้ามากกว่า

เวลานี้กลุ่มหนึ่งอื้อให้ซึ่งยากลำบากแทบตายกว่าจะฝ่าด่านลงมาที่บันไดชั้นสี่ได้ กำลังมองภาพเหตุการณ์ในผลึกแก้วด้วยสายตาตะลึงพรึงเพริด

อะไรนะ! กลุ่มของซูลัวฝ่าด่านไปถึงชั้นห้าแล้ว? เข้าใจผิดหรือไม่

ก่อนหน้านี้พวกเขาต้องจัดสารพัดวิธีการ ใช้ของวิเศษตั้งมากมาย รวมถึงหมดเปลืองพลังยุทธ์ไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไรว่าจะตะลุยไปถึงชั้นห้า แต่กลุ่มซูลัวกลับใช้เวลาไม่ถึงนาทีพิชิตชั้นห้าได้แล้ว

หนึ่งอื้อให้ส่ายหน้า หน่วยพิทักษ์ชั้นห้าหนาแน่นนัก กลุ่มของซูลัวต้องถูกจับได้แน่ เขาดูภาพในผลึกแก้ว เห็นหน่วยพิทักษ์สี่รายกำลังมุ่งตรงมาทางซูลัว

แย่แล้ว! หนึ่งอื้อให้สั่งให้สมาชิกในกลุ่มเตรียมพร้อมรับมือทันที ทว่า... เรื่องที่ทำให้ทุกคนอัศจรรย์ใจก็พลันบังเกิดขึ้น!

หน่วยพิทักษ์สี่รายแบ่งกำลังออกเป็นสองฝ่าย แบนกายเฝ้าระวังริมขอบหน้าต่างทางซ้ายและขวา เว้นระยะห่างระหว่างกันเพียงสองเมตรเท่านั้น

แต่... ชูลัวกลับได้ฉิ่งผ่านหน้าหน่วยพิทักษ์ทั้งสี่ราย แล้วมุดตัวลอดผ่านบานหน้าต่างชั้นห้าไปอย่างง่ายดาย จากนั้นก็ชะโงกหน้าลงมากวักมือเรียกสมาชิกในกลุ่ม

คนอื่นๆ ตระหนักตกใจจนวิญญาณแทบจะหลุดออกจากร่าง แต่พวกเขาก็รู้ดีว่าหากไม่ฉวยโอกาสในตอนนี้ ครบหนึ่งนาที่เมื่อใด หน่วยพิทักษ์ที่ผลัดเวรรอบใหม่ด้านล่างต้องพบตัวพวกเขาในทันทีอย่างแน่นอน ดังนั้นทั้งหมดจึงรีบไต่ผนังขึ้นมาด้วยความเร็วสูง จากนั้นก็กระโจนลอดหน้าต่างชั้นห้าอย่างว่องไว กระทั่งสมาชิกคนสุดท้ายเข้ามาเรียบร้อยแล้ว ชูลัวก็ปิดบานหน้าต่างลง ก่อนจะหันมาสบกับสายตามากความรู้สึกที่มองไปหน้าตนเอง

ชูลัวยิ้มบาง “ทำไมพวกเจ้าถึงมองข้าแบบนี้”

ทำไมถึงมองเจ้าแบบนี้ล่ะหรือ ศิษย์พี่หน้าบากเป็นคนแรกที่อดรนทนไม่ไหว ตอนที่กำลังจะโผล่ออกมา ดวงตาของชูลัวก็เป็นประกายพลางโบกมือ

“หน่วยพิทักษ์มาแล้ว ทุกคนหาที่ซ่อนตัว!”

สมาชิกทั้งสี่สืบคนกระจายตัวกันไปในทุกทิศทุกทาง จากนั้นก็หาที่ซ่อนตัวอย่างเงียบเชียบในพริบตา

ตอนนี้เองเรื่องที่พวกเขาไม่รู้ก็คือยามนี้อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นกำลังตะลึงงัน ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่ได้สติขึ้นมา

ตอนที่ชูลัวไต่ผนังเจดีย์ทางหลังด้านนอก พวกเขาเห็นหน่วยพิทักษ์ทั้งสี่ชัดเจน แต่ชูลัวกลับป็นผ่านหน้าคนเหล่านั้นไปได้อย่างง่ายดาย โฉนหน่วยพิทักษ์ทั้งสี่รายนี้ถึงมองไม่เห็นพวกเขา เกิดอะไรขึ้นกันแน่ อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นไม่เข้าใจเลยแม้แต่ินิด หรือว่าหน่วยพิทักษ์สี่รายนั้นจะตาบอด?

“เรื่องนี้... ไม่น่าเชื่อ”

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ พวกเจ้ามีใครอธิบายได้บ้าง”

“เรื่องนี้มันลึกลับมคมใน เกรงว่าเราคงต้องตรวจสอบเหตุการณ์ในผลึก

แก้วอีกครั้ง”

หลังจากได้รับความเห็นชอบผู้เฒ่าผิง ทั้งหมดก็ย้อนดูเหตุการณ์ที่ซูลัว
ปีนผ่านหน้าต่างหน่วยพิทักษ์ซึ่งถูกบันทึกไว้ในผลึกแก้วก่อนหน้านี้

รอบที่หนึ่ง... มองไม่ออก

รอบที่สอง... ไม่รู้ว่าปัญหาอยู่ที่ใด

รอบที่สาม...

รอบที่สี่...

รอบที่ห้า...

กระทั่งทุกคนพินิจอย่างละเอียดในรอบที่เจ็ด ใครบางคนก็อุทานเสียง
ดังลั่น “พวกเจ้าดูดวงตาของหน่วยพิทักษ์สี่รายนั้น!”

เป็นดังคาด! ตอนที่กลุ่มของซูลัวปีนผ่านหน้าต่าง แม้ว่าสายตาของหน่วย
พิทักษ์ทั้งสี่จะมองตรงมา แต่ราวกับมีเมฆหมอกทะมึนปกคลุมดวงตาพวกเขา
จนภาพตรงหน้าเลื่อนรางซมุกซมัว

ยามนั้นหน่วยพิทักษ์ทั้งสี่เห็นเพียงกลุ่มเงาอิมคริม และไม่ทันสังเกต
เห็นซูลัวกับสมาชิกกลุ่มใหญ่ของนางเลยแม้แต่คนเดียว!

คำถามก็คือไหนถึงมีกลุ่มเงาทะมึนบดบังดวงตาของหน่วยพิทักษ์ได้ ทั้ง
ที่ซูลัวอยู่ใกล้พวกเขาแค่เอื้อมแตะๆ ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงย้อนกลับไปดูภาพ
เหตุการณ์ในผลึกแก้วอีกครั้ง และครั้งนี้พวกเขาก็พบพิรุณอย่างรวดเร็ว

“ไหนถึงมีแมวดำปรากฏตัวอยู่ในเจดีย์หลังได้”

“พวกเจ้าสังเกตหรือไม่ จังหวะที่เจ้าแมวดำกระโจนออกไป เงาทะมึนก็
ปรากฏขึ้นในดวงตาหน่วยพิทักษ์ทั้งสี่ จากนั้นซูลัวจึงฉวยโอกาสนี้เป็นเข้าไปใน
หน้าต่างเจดีย์หลังชั้นห้า เหมือนกับว่าเจ้าแมวดำช่วยเปิดทางให้ซูลัวอย่างไร
อย่างนั้น!”

“นี่! พวกเจ้าดูตรงนี้” ภูซุนเหลยย้อนดูบันทึกเหตุการณ์อีกครั้ง ก่อนจะ
หยุดลงในจังหวะหนึ่งที่เจ้าแมวดำกระโจนออกมาจากอกของซูลัว

สุดท้ายทุกคนก็ได้ข้อสรุป “เท่ากับว่าเจ้าแมวดำตัวนี้ทำหน้าที่เปิดทาง

ให้ซูลัวจริงๆ!”

เช่นนั้นคำถามสำคัญถัดมาก็คือ เจ้าแมวดำตัวนี้ทำอะไรถึงก่อเงา
ทะมินขึ้นในดวงตาของหน่วยพิทักษ์ทั้งสี่ได้

ฉูหรงจินเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม เขาเอ่ยกับหนานกงหลิววีน
“หากข้าจำไม่ผิดละก็ เจ้าแมวดำของซูลัวใช้พลังเคราะห์ได้ใช่หรือไม่”

หนานกงหลิววีนยกยิ้มมุมปาก

มิน่ากงเออร์ถึงได้มีท่าทางผ่อนคลายเช่นนี้ ที่แท้เขาก็มีแผนการอยู่
ในใจตั้งแต่แรกแล้วนั่นเอง

**เวลานี้หนึ่งอี้ให้และสมาชิกในกลุ่มของเขากำลังตะลึงพรึงเพริด
อะไรกัน!**

กลุ่มซูลัวนอกจากจะไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขาแล้ว บัดนี้
ยังฝ่าด่านขึ้นไปถึงชั้นห้าแล้วด้วย? เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างไรกัน

ทว่าความจริงกลับปรากฏอยู่เบื้องหน้า แม้จะไม่ยอมจำนน แต่ก็ไม่มี
ทางเลือกอื่นใดนอกจากยอมรับโดยดุษณี

“คิดไม่ถึงเลยว่ซูลัวจะโชคดียิ่งขนาดนี้ นางฝ่าด่านขึ้นมาโดยไม่ถูก
จับได้ พวกเรารีบไปเถิด ทำเวลาเร็วเข้า อย่าให้กลุ่มของซูลัวแซงหน้าพวกเราได้
พวกเราคือศิษย์ชั้นปีสองนะ!” หนึ่งอี้ให้กำหมัดพลางเอ่ยกระตุ้นสมาชิกในกลุ่ม

“ถูกต้อง! จะแพ้กลุ่มซูลัวไม่ได้เป็นอันขาด!” ทุกคนเรียกความมั่นใจ
กลับคืนมาอีกครั้ง เพราะหากพ่ายแพ้คงได้อับอายขายหน้ายับเยิน

เวลานี้สมาชิกในกลุ่มของซูลัวที่ซุ่มซ่อนตัวอยู่ในชั้นห้าคิดไปต่างๆ นานา
ก่อนหน้านี้ตอนที่ซูลัวสั่งให้ทุกคนเป็นผนังด้านนอกเจดีย์ทองหลัง พวกเขาคิดว่า
นางเพื่อเจ้อ... ป็นผนังเจดีย์ทองหลัง? ต้องไ้เงลาปานใดถึงจะลงมือทำเรื่อง
พรรค์นี้ได้ ทว่าเหตุการณ์ในภายหลังทำให้พวกเขาตระหนักได้ว่า แท้จริงแล้ว
คนไ้เงลาลับกลายเป็นตนต่างหาก

เป็นท่านเจ้าเซียนน้อยกระมัง ท่านเจ้าเซียนน้อยต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

ชูลัวแน่ๆ ทุกคนถึงรอดพ้นภัยมาได้ในที่สุด หลายคนพึมพำเช่นนั้นในใจ

แม้ว่าคนที่อยู่ในเหตุการณ์อย่างพวกเขาจะไม่รู้ว่า เพราะเหตุใดหน่วยพิทักษ์ถึงมองไม่เห็นกลุ่มตน ทำไมพวกเขาถึงเฉียดไหล่อีกฝ่ายมาโดยไม่ถูกจับได้เสียก่อน แต่ทุกคนกลับเชื่อมั่นว่าเรื่องนี้เป็นเพราะชูลัวได้รับความช่วยเหลือจากท่านเจ้าเซียนน้อยเป็นแน่แท้

ดูที่ว่า... ท่านเจ้าเซียนน้อยจะเมตตาปราณีชูลัวมากทีเดียว ต่อไปคงต้องไว้หน้าชูลัวให้มากขึ้นกว่านี้สักนิด หากการตีสนทกับชูลัวจะช่วยให้พวกเขาเข้าตาท่านเจ้าเซียนน้อยได้บ้างละก็ หึๆ หลายคนคิดเช่นนั้นในใจ

หลังจากนั้นชูลัวก็ได้ปฏิบัติกรต่อในทันที แต่สั่งให้สมาชิกในกลุ่มแฝงตัวอย่างเงียบเชียบในมุมลับตา

ตรงข้ามกับกลุ่มที่หนึ่งของหนิงอี่ให้ ยามนี้พวกเขาเกิดความฮึกเหิมราวกับฉีดยาเลือดไก่ก็มีปาน พวกเขาเริ่มตะลุยฝ่าด่านอย่างต่อเนื่อง

ชั้นหก!

ชั้นเจ็ด!

ชั้นแปด!

ตลอดเส้นทางเต็มไปด้วยอาวุธลับลอบสังหาร ทั้งยังต้องรับมือกับหน่วยพิทักษ์ในแต่ละชั้น

การต่อสู้ดุเดือดเลือดพล่าน!

ในชั้นเจ็ด... พวกเขาถูกยุบสายฟ้าก๊อตจนใบหน้าบวมเป่งเป็นหัวหมู

ในชั้นแปด... พวกเขาต้องกระโดดลงไปในบ่อสิ่งปฏิกูลเพื่อหลบเลี่ยงหน่วยพิทักษ์ ต้องทนกับกลิ่นเหม็นโจัดที่คลุ้งจนเกือบหมดสติ

ในชั้นเก้า... พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับหุ่นนักรบค่ายกล

หุ่นนักรบค่ายกลเชี่ยวชาญเรื่องการรบพุ่ง พวกมันไม่รู้จักความเจ็บปวด ไม่รู้จักความเหน็ดเหนื่อย พวกมันมีกำลังต่อสู้ต่อเนื่องไม่สิ้นสุด ขอเพียงพวกมันไม่ถูกกำจัดเสียก่อน

แต่มนุษย์เหนียวได้เจ็บเป็น เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้พวกเขาเสียเปรียบ

หุ่นนักรบค่ายกล

หุ่นนักรบค่ายกลไม่เห็นแก่ใครหน้าไหน ในสายตาของพวกมันมีเพียงศัตรู ไม่แบ่งแยกชายหญิง เพราะเหตุนี้พวกมันจึงลงมือทันทีอย่างไร้ความเมตตาปรานี

กลุ่มหนึ่งให้เข้าปะทะกับหุ่นนักรบค่ายกล การต่อสู้ในครั้งนี้หนักหนาสาหัสยิ่งนัก ศิษย์หญิงหลายคนแทบจะยืนหยัดไม่ไหว แต่พวกนางก็ไม่ได้กรีดร้อง เพราะหากส่งเสียงเมื่อใด ระบบเตือนภัยจะทำงานทันที ถึงตอนนั้นหน่วยพิทักษ์ก็จะล้อมวงเข้ามา ครานี้ก็ยังมีแต่หนทางตายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ดังนั้นแม้จะถูกหุ่นนักรบค่ายกลทุบกำปั้นลงกลางศีรษะ แต่พวกนางก็ทำได้เพียงครองอยู่ในลำคอและตอบโต้กลับไปอย่างสุดกำลังเท่านั้น

สู้ๆ! สู้จนแทบสิ้นเรี่ยวสิ้นแรง สู้จนกระทั่งล้มหุ่นนักรบค่ายกลนับร้อยตัวในดำนี้นิ่งได้หมด สมาชิกในกลุ่มก็เหนื่อยจนล้มลงนอนแผ่หลากับพื้นหมดสิ้นพละกำลังจนไม่อาจจะกระดิกนิ้วได้ด้วยซ้ำ

แต่ละคนอยู่ในสภาพสะบักสะบอม ผมเผ้ายุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิง ร่างกายเปียกโชกกราวกับขึ้นมาจากบ่อน้ำ ทั้งหมดนอนแผ่หลากับพื้น แต่ถึงกระนั้นก็รู้สึกเบิกบานใจ

เพราะพวกเขาฝ่าด่านได้เร็วกว่ากลุ่มซูลัว! พวกเขาฝ่าด่านมาได้เป็นกลุ่มแรก!

ทั้งอาจารย์และศิษย์ในฐานะที่มันต่างมองเห็นถึงความพยายามของพวกเขา ก่อนหน้านี้ตอนที่เห็นกลุ่มหนึ่งบุกทะลุไปข้างหน้าอย่างไม่ย่อท้อ พวกเขายังอดปาดเหงื่อแทนไม่ได้ด้วยซ้ำ

ลำบากลำบากไม่น้อย เรียกได้ว่าหนักหนาสาหัสก็ว่าได้!

อาจารย์นำกลุ่มเอ่ยชื่นชม “กลุ่มนี้สมควรกับเป็นศิษย์ปีสองสำนักวิทยุทธ์ ไม่ว่าจะเป็นความเฉลียวฉลาด ความกล้าหาญชาญชัย ความเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น ทั้งหมดทั้งมวลนี้ล้วนแต่น่าชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง!”

“นั่นสิ กลุ่มนี้แสดงผลงานได้ยอดเยี่ยมยิ่งนัก! ด้านในบ่อนั้นเต็มไปด้วย

ด้วยสิ่งปฏิบูลนำเหม็น สมาชิกกลุ่มส่วนใหญ่ก็เป็นตรุณีโถมงาม แต่พวกนางกลับกระโจนลงไปโดยไม่ลังเล แค่อะการการเสียสละในครั้งนี้นักน่าชื่นชมมากแล้ว”

“ในชั้นแก้กั้เช่นกัน พวกเขาต้องต่อสู้กับหุ่นนักรบค่ายกล เรียกได้ว่าแข็งปะทะแข็ง แต่พวกเขากลับยืนหยัดจนคว้าชัยได้ น่ายกย่อง!”

ไม่รู้ว่าอาจารย์ท่านใดโพล่งขึ้นมา “มีต้นแบบที่ดีเช่นนี้แล้ว คิดว่ากลุ่มที่สองของซูลั้วก็น่าจะทำผลงานได้ไม่แพ้กันกระมัง?”

เมื่อครู่กลุ่มที่หนึ่งทำผลงานได้อย่างเหนือชั้น เพราะเหตุนี้ทุกคนจึงจับตามองการเคลื่อนไหวของพวกเรา จนแทบไม่มีใครให้ความสนใจกลุ่มของซูลั้ว

ยามนี้พอได้ยีนวากายั่วยุที่อาจารย์ชั้นปีสองงใจเอ่ยออกมาเหล่านั้น สายตาของคนอื่นๆ จึงเบนไปมองฉากพลีกรรมที่แสดงภาพฝั่งซูลั้วบ้าง

เอ? โฉนกลุ่มซูลั้วถึงได้แฝงตัวอยู่ในชั้นห้านานัก พวกเขากำลังจะเริ่มปฏิบัติการอีกครั้งในตอนนี้องหรือ

จากนั้นทุกคนก็เห็นว่าซูลั้วนำสมาชิกกลุ่มของนางเดินขึ้นชั้นหกไปอย่างสง่าผ่าเผย

ถูกต้อง สง่าผ่าเผย! นางกับสหายทั้งสี่สิบคนมุ่งหน้าสู่ด่านต่อไป โดยไม่คิดจะปิดบังอำพรางกายเลยแม้แต่นิดเดียว

แล้วหน่วยพิทักษ์เล่า?

ถูกต้อง หน่วยพิทักษ์ยังอยู่ แต่ไม่รู้ว่าซูลั้วคำนวณเวลาอย่างไร นางฉวยเวลาเพียงน้อยนิดที่หน่วยพิทักษ์สลับเวรฝาคืนไปยังชั้นหกอย่างง่ายดาย

อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นตะลึงงัน แบบนี้ก็ได้อหรือ!

ระหว่างที่อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นนั่งอึ้งอยู่นั้น ซูลั้วก็พากกลุ่มของนางบุกทะลุขึ้นไปยังชั้นเจ็ด

ก่อนหน้านี้กลุ่มของหญิงให้เผชิญหน้ากับการโจมตีโดยยุงสายฟ้าในชั้นนี้ แต่ละคนถูกกดจนใบหน้าบวมปานหัวหมุน เพราะเหตุนี้ทุกคนจึงพา

กันจับจ้องชูลัวเป็นตาเดียว อยากรู้ว่านางจะรับมือกับยุงสายฟ้าอย่างไร

ชูลัวหยิบกระดาดแผ่นหนึ่งออกมา จากนั้นก็คลี่ออก ก่อนจะส่งกระดาดนั้นไปให้สมาชิกในกลุ่มทำตามอย่าง

ในตอนนี้อง ทุกคนก็เห็นยุงสายฟ้ามากมายมหาศาลพุ่งโฉบเข้าไปหาสมาชิกกลุ่มที่สองทั้งสี่สิบราย พวกมันเปล่งแสงสว่างวาบวามกลางความมืด

หึ่งๆ

เสียงร้องน่ากริ่งเกรง

ทว่าเรื่องน่าอัศจรรย์ใจก็บังเกิดขึ้นอีกครั้ง

อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มันเห็นตรงกันว่ายุงสายฟ้าเหล่านั้นไม่ได้พุ่งเข้ากัดศีรษะ ใบหน้า หรือผิวหนังนอกร่มผ้าของชูลัวและสหายของนาง แต่พวกมันกลับตรงเข้าหาแผ่นกระดาดที่อยู่ในมือของพวกเขาแทน

ไม่นานยุงสายฟ้าตัวแล้วตัวเล่าก็ติดแน่นบนแผ่นกระดาด ไม่ว่าจะพยายามกระพือปีกเช่นไร ก็ไม่หลุดจากกับดักแผ่นนี้

ยุงสายฟ้าเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ใช้โจมตีผู้บุกรุกเจดีย์ทงหลิง แม้มันจะน่ากลัว แต่ก็มีจำนวนจำกัด หลังจากกลุ่มชูลัวเปลี่ยนกระดาดแผ่นแล้วแผ่นเล่า ยุงสายฟ้าที่ยังเหลือรอดก็เริ่มสิ้นสะท้าน พวกมันตกใจจนวิญญูณแทบหลุดลอยออกจากร่าง ยังจะมีตัวไหนกล้าโฉบเข้าไปทำทลายลงดีอีกเล่า? พวกมันพากันแผ่นแนบไปไกลอย่างไม่คิดชีวิตเลยก็ว่าได้

ฐู่ไ้วเถิดว่าสิ่งที่ชูลัวใช้ตอบโต้ยุงสายฟ้าในด้านนี้ก็คือ น้ำประสานข้มข้นที่นางเคยใช้กับอาชาชนเกลียวทั้งสามตัวนั่นเอง ขนาดสัตว์อสูรทั้งสามตัวนั้นยังต้องยอมถลกหนังของมันเพื่อให้หลุดพ้นจากพันธนาการ แล้วนับประสาอะไรกับยุงสายฟ้าเหล่านี้ ปากของยุงสายฟ้าติดหนึบอยู่บนแผ่นกระดาด หากกระชากออก หัวของมันจะติดอยู่กับตัวได้อีกหรือ สุดท้ายทุกคนก็เห็นชูลัวพับกระดาดทบเข้าหากัน แล้วตบลงกับพื้นอย่างแรง เพียงเท่านั้นยุงสายฟ้าก็ดับดินไม่เหลือ

ด้านชั้นเจ็ด... กลุ่มของหนังสือให้ถูกทราบจนมีสภาพไม่ต่างจากหัวหมู แต่กลุ่มของครูกลับพิชิตไปได้ดังงาม

เวลานี้ไม่ใช่แค่อาจารย์และศิษย์ในฐานะที่มันที่เห็นเหตุการณ์ สมาชิกในกลุ่มหนังสือให้ที่แทบไม่เหลือเรี่ยวแรงก็กำลังมองดูกลุ่มครูลั่วผาดานในชั้นเจ็ด ด้วยเช่นเดียวกัน พอพวกเขาเห็นกลุ่มครูลั่วปราบยุงสายฟ้าลงอย่างง่ายดาย ทั้งหมดก็ยกมือขึ้นลูบคลำใบหน้าที่ถูกบวมโดยไม่รู้ตัว เสียใจจนแทบจะกระอักเลือดออกมา!

เป็นไปได้ยังไง! ไฉนถึงเป็นเช่นนี้ได้!

จู่ๆ ใครบางคนก็อุทานขึ้น “ารู้แล้ว! ครูลั่วเปลี่ยนแบบเรา! ก่อนหน้านี้นางจงใจไม่ลงมือปฏิบัติการ ก็เพราะอยากรู้ว่าในแต่ละด่านจะต้องเผชิญกับอุปสรรคใดบ้าง จากนั้นจึงค่อยหาวิธีการตอบโต้ และพิชิตด่านในแต่ละชั้นได้อย่างง่ายดาย!”

ต้องยอมรับว่าวาจาของศิษย์พี่รายนี้ไม่ผิดไปเลยแม้แต่คำเดียว หากไม่ใช่เพราะเห็นบทเรียนก่อนหน้าจากกลุ่มของหนังสือให้ และรู้ว่าศัตรูในด่านที่เจ็ดนี้คือยุงสายฟ้า ครูลั่วก็คงไม่คิดค้นกระดาดำกำจัดยุงออกมาได้อย่างรวดเร็วแบบนี้

แต่รู้ความจริงแล้วจะอย่างไร พวกเขาก็ทำได้เพียงมองกลุ่มครูลั่วผาดานในชั้นถัดไปอย่างราบรื่น

ชั้นแปด

เพื่อเลี่ยงการเผชิญหน้ากับหน่วยพิทักษ์ กลุ่มหนังสือให้จึงตัดสินใจกระโดดลงไปในบ่อสิ่งปฏิกูลที่เหม็นฉุนแทบสลบ ข้าพพวกเขายังต้องว่ายน้ำสิ่งปฏิกูลเพื่อข้ามไปยังอีกฟาก เนื่องจากบันไดขึ้นสู่ชั้นถัดไปอยู่ฝั่งตรงข้าม

ศิษย์พี่หน้าบากและพรรคพวกดูเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด พวกเขาจึงไม่ต้องลงไปในบ่อสิ่งปฏิกูลนี้เหมือนกันกระมัง?

ครูลั่วส่ายหน้า “ไม่จำเป็น”

หญิงสาวคำนวณเวลาผลัดเวรของหน่วยพิทักษ์อย่างแม่นยำ นางสะบัด
เถาเขียนป้อวี่ออกมา ก่อนปลายเถาทั้งสองข้างจะเกี่ยวพันกับเสาทั้งสองฟาก
จากนั้นชูลั่วก็ไต่เข้าไปเป็นคนแรก

พี่ว...!

พริบตาเดียวก็ถึงอีกฝั่ง

คนที่เหลือคว้าเถาเขียนป้อวี่แล้วไต่ตามไปอย่างรวดเร็วไม่แพ้กัน ก่อน
จะพุ่งไปที่บันไดขึ้นสู่ชั้นแปด

“พวกเขาไม่ได้ลงไปโอบอ้อมสิ่งปฏิญล!”

“พวกเขาใช้วิธีนี้เสี่ยงโอบอ้อมสิ่งปฏิญล!”

พอดมกลั่นเหม็นตามร่างกายของตนแล้วสลับมองสมาชิกในกลุ่มชูลั่ว
ที่เนื้อตัวสะอาดสะอ้าน คิษย์พี่กลุ่มหนึ่งอื้อให้ก็แทบจะกระอักเลือดออกมา

แบบนี้มัน... หากไม่มีตัวเปรียบเทียบ พวกเขารู้สึกว่าตนโศคดี และ
พึงพอใจกับผลงานที่ผ่านมามากแล้ว แต่พอเทียบกับกลุ่มของชูลั่ว จู่ๆ พวก
เขาพบว่าตนไม่ต่างอันใดกับคนเขลาโง่งเบาปัญญา

“กลุ่มที่สองกำลังจะรุกไล่มาทันแล้ว ทำอย่างไรดี พวกเราจะบุกทะลุ
ต่อหรือไม่”

“ข้ามีข้อเสนอ!”

“ข้อเสนอใด” หนึ่งอื้อให้นิ้วหน้าเล็กน้อย

“เพื่อไม่ให้ชูลั่วลอกเลียนแบบแนวทางจากกลุ่มเราได้ ข้าเสนอให้ขอ
ฐานที่มั่นล่งปิดผลึกแก้วของชูลั่วที่ถ่ายทอดสถานการณ์ฝั่งเรา!”

ซึ่งก็เท่ากับว่าชูลั่วจะไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆ จากทางฟากของ
หนึ่งอื้อให้อีกต่อไป

“เรื่องนี้...” หนึ่งอื้อให้ลังเล

สหายคนอื่นๆ ที่อยู่ข้างเขาพากันออกปากแรง “เจ้าลองดูเถิด ไม่ว่าจะ
สำเร็จหรือไม่ ถึงอย่างไรก็ควรลองดูสักกนิมิตมิใช่หรือ”

“ก่อนหน้านี้พวกเราบุกฝ่าด่านมาเองตลอดเส้นทาง แต่กลับถูกชูลั่ว

ขโมยผลงานไปง่ายๆ แบบนี้ไม่เสียเปรียบหรือไรกัน”

“ก็นั่นสิ แคล่องมิได้ทำให้เนื้อหนังหลุดไปแต่อย่างใด ลองของท่านอาจารย์ประจำฐานที่มันดูเถิด”

หนึ่งอึ้งให้รู้สึกเหมือนสมองขยาย “ได้ๆๆ ข้าจะลองดูแล้วกัน หากไม่ได้ก็อย่าตำหนิข้าเล่า” จากนั้นเขาก็ส่งคำร้องขอไปถึงอาจารย์ในฐานที่มั่น
เรื่องนี้...

อาจารย์นำกลุ่มรายงานคำขอของหนึ่งอึ้งให้ไปถึงภูซุนหลย ภูซุนหลยรายงานไปยังผู้เฒ่าผิง ตอนที่ผู้เฒ่าผิงถามความเห็นหนานกงหลิววิน ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบเพียงคำเดียว

“ถามซูลัวก็แล้วกัน”

เพราะเหตุนี้เผื่อกร้อนจึงตกมาถึงมือของซูลัว

ซูลัวยังไม่ทันตอบรับ สมาชิกกลุ่มนางที่ได้ยินเช่นนั้นก็แสดงท่าที่ไม่ยอมจำนน “มีสิทธิ์อะไร พวกเขามีสสิทธิ์อะไรมาปิดผลึกแก้วผิงเรา พวกเราไม่ยอม!”

ทว่าท่ามกลางเสียงคัดค้านอย่างหนักจากสมาชิก ซูลัวกลับยิ้มบาง แล้วตอบผู้อาวุโสฐานที่มั่นกลับไป “ได้”

ได้? ตอบตกลงโดยง่ายตายเช่นนั้นเชียวหรือ

อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นพากันประหลาดใจเป็นอย่างมาก เพราะก่อนหน้านี้พวกเขาเห็นกับตาว่าซูลัวอาศัยบทเรียนจากกลุ่มหนึ่งอึ้งให้เพื่อพิชิตด่านในชั้นต่างๆ หากปิดผลึกแก้วผิงหนึ่งอึ้งให้แล้วละก็ กลุ่มของนางก็จะไม่เห็นแนวทางการทำภารกิจของพวกเขาอีก

จึงหะนี้เอง ซูลัวก็เอ่ยล่ำทับขึ้นด้วยน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อย “อนุญาตให้พวกเขาดูการปฏิบัติการของกลุ่มข้าได้อย่างเต็มที่”

ทุกคนที่ได้ยินเวลานี้พากันสุดลมหายใจเยือก ซูลัวผู้นี้จะอวดดีเกินไปหน่อยกระมัง กลุ่มของนางประกอบด้วยศิษย์ปีหนึ่งเกือบยี่สิบคน เดิมพลังยุทธ์ก็ด้อยกว่ามากอยู่แล้ว มาตอนนี้ยังอนุญาตให้กลุ่มหนึ่งอึ้งให้ดูการปฏิบัติการของกลุ่มนางตามใจชอบ แบบนี้ยิ่งเสียเปรียบเข้าไปใหญ่

ไปไหนถึงตอบตกลงง่ายดายแบบนี้ ทุกคนคิดเท่าไรก็คิดไม่ตก
ไม่ใช่แค่สมาชิกกลุ่มซูลั้วที่คิดไม่ตก อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นก็ไม่
เข้าใจเช่นเดียวกัน ส่วนกลุ่มหนึ่งก็ให้ก็กลางแครงใจไม่หาย

หนึ่งก็ให้กำลังจะเสนอให้ฝั่งซูลั้วปิดผลึกด้วยเช่นเดียวกัน ทว่าศิษย์
หญิงส่วนใหญ่ในกลุ่มของเขากลับส่ายหน้าอย่างพร้อมเพรียง “ไม่ได้! พวกเรา
ต้องดูกลุ่มซูลั้วฝาด่าน! ข้าอยากดูนักกว่าหากไม่มีพวกเราเป็นต้นแบบแล้ว นาง
จะฝาด่านได้อย่างไรกัน!”

หนึ่งก็ให้หรือจะคัดค้านสหายร่วมกลุ่มของตนได้ เขาจำต้องยอมรับ
ความจริงในเรื่องนี้ด้วยความรู้สึกอับอายขายหน้า

หลังจากฝั่งหนึ่งก็ให้ปิดผลึกแก้วของตนเพื่อไม่ให้กลุ่มซูลั้วเห็นแล้ว
สมาชิกในกลุ่มซูลั้วก็เกิดปริวิตกขึ้นมา

ศิษย์พี่หน้าบากมองซูลั้วด้วยแววตาคลุมโปง “เจ้าจะทำอะไร!”

ซูลั้วผายมือพลางทำหน้าทะล้นใส

“เจ้า!” ศิษย์พี่หน้าบากซึ่งตาตุ๋นซูลั้ว เขามิได้เล่นกับนางนะ!

ซูลั้วยิ้มกริ่ม “ข้ารู้ว่าพวกเจ้ากังวลอะไร วางใจเถิด ไม่มีพวกเรา พวก
เราจะยังฝาด่านได้เร็วกว่าเดิม”

กลุ่มหนึ่งก็ให้ตะลุยขึ้นมาถึงชั้นสิบ เวลาเดียวกันนี้ซูลั้วก็นำสมาชิกบุก
ขึ้นมาถึงชั้นเก้า ทุกคนรู้ว่าในชั้นเก้าต้องเผชิญหน้ากับหุ่นนักรบค่ายกล ดังนั้น
จึงเตรียมตัวต่อสู้ตั้งแต่ยังไม่ก้าวเข้าไปด้านใน แต่ละคนฉวยฝ่ามือไปมาเพื่ออุ่น
เครื่อง

ซูลั้วเดินนำด้านหน้าสุด นางก้าวเข้าไปเป็นคนแรก คนอื่นๆ เดินตาม
หลังมาเป็นขบวน ทว่าหลังจากที่เดินมาถึงชั้นเก้า นางก็หยุดลงในทางเดินแคบๆ
แล้วเอ่ย “หยุดพักตรงนี้”

“แต่... หุ่นนักรบค่ายกลเล่า?”

คำถามนี้ผุดขึ้นในหัวของทุกคน ก่อนหน้านี้นักกลุ่มของหนึ่งก็ให้ประมือ

กับพวกมันแทบเอาชีวิตไม่รอดมิใช่หรือไร ไฉนพอพวกเขาเข้ามา รุ่นนักรบ
ค่ายกลก็หายไปเสียแล้วเล่า

ซูลัวเหลือบมองศิษย์พี่หน้าบาก “เจ้าอยากเจอรุ่นนักรบค่ายกลมากหรือ
ไร”

ศิษย์พี่หน้าบากตะลึง “ก็ต้องเจอรุ่นนักรบค่ายกลอยู่แล้วมิใช่หรือ” กลุ่ม
ที่หนึ่งประมือกับรุ่นนักรบค่ายกลอย่างหนักหน่วง แล้วมีหรือที่พวกเขาจะรอด
ไปได้

ไม่เพียงแต่สมาชิกในกลุ่มซูลัวที่เกิดคำถามนี้ อาจารย์และศิษย์ในฐานะ
ที่มันก็เผยสีหน้าจนออกมาแทบทุกคน แม้แต่กลุ่มของจู่หรงจิ้นก็เช่นเดียวกัน

แน่นอน จะเว้นก็แต่หนานกงหลิววีนผู้เดียวเท่านั้น แววดาอ่อนโยน
ของชายหนุ่มจับนึ่งไปยังโคมหน้าต่างตามที่เขาเฝ้าคະนึ่งถึงทุกเวลา ก่อนรอยยิ้ม
อ่อนโยนจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าที่น่ายแวงเย็นชาเป็นนิจของเขา

ศิษย์หญิงหลายคนลอบมองชายหนุ่มอยู่เนืองๆ ยามนี้พอเห็นสีหน้า
อ่อนโยนของหนานกงหลิววีน แต่ละคนก็ยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตะลึง
งัน หัวใจดวงน้อยเต้นรัว แทบจะหลุดเสียงกรี๊ดร้องออกมา

หนานกงหลิววีนในมุมนี้น่าเจิดจ้างดงามและน่าหลงใหลเหลือเกิน!

ยามนี้ซูลัวที่อยู่ในผลึกแก้วกำลังซึ่งตาใส่ศิษย์พี่หน้าบาก “ในเมื่อพวกเจ้า
อยากเจอรุ่นนักรบค่ายกลนัก ก็ได้ เจ้าแมวดำ ไปอีกครั้ง”

สิ้นเสียงซูลัว เงามืดก็แผ่นแผ่ลือออกมา ก่อนจะหายวับไปในพริบตา
วาทัน... ไฉนถึงฟังแปลกๆ

‘...เจ้าแมวดำ ไปอีกครั้ง’ หมายความว่าเช่นไร

ซูลัวเห็นสมาชิกในกลุ่มทำสีหน้าคลางแคลงก็เอ่ย “อ้อ ก่อนหน้านี้ข้า
กังวลว่าพวกเจ้าจะต้องเป็ลียงแรงต่อสู้กับรุ่นนักรบค่ายกลไปเปล่าๆ ก็เลยสั่ง
ให้เจ้าแมวดำล่องหน้าไปกดปุ่มระบับคำสั่งด้านรุ่นนักรบค่ายกลเสีย”

“ระบับคำสั่ง!” ศิษย์พี่หน้าบากลุกพรวดขึ้น เบิกตามองซูลัว “ทำได้ด้วย
หรือ!”

ซูลัวมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ จากนั้นก็พยักหน้า “หุ่นนักรบค่ายกลพวกนั้นถูกควบคุมด้วยระบบ มันก็ต้องระงับคำสั่งได้อยู่แล้ว เจ้าคิดว่าพวกเราต้องบุกปะทะอย่างโง่เง่าที่เหมือนกับพวกเขาหรือไร นี่ไม่ใช่การฝึกภารกิจเสียหน่อย พวกเราไม่มีเรี่ยวแรงเหลือเพื่อขนาดนั้น แต่ถ้าพวกเจ้าคิดจะฝึกมือกับหุ่นนักรบค่ายกลก็เชิญตามสบาย

“อ๊ะ หาใช่ไม่ ความหมายของข้าคือในเมื่อเจ้าสั่งระงับคำสั่งหุ่นนักรบค่ายกล...” ทันใดนั้นศิษย์พี่หน้าบากก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงตังที่ดังมาไม่ไกล เขหันขวับไปมองก่อนจะตกตะลึงอย่างหนัก

“โอหยา! หุ่นนักรบค่ายกลมากมายมหาศาล!

สีหน้าของทุกคนพลันเปลี่ยนไปในทันที

“ระงับ! ระงับ! บอกให้ท่านแมวดำรีบระงับคำสั่งโดยด่วน!”

พอนึกถึงการต่อสู้อย่างดุเดือดเลือดพล่านเอาเป็นเอาตายของกลุ่มหนึ่งแต่ละคนก็ตกใจจนหน้าซีดเผือด

“พวกเจ้าบอกว่าต้องมีหุ่นนักรบค่ายกลมิใช่หรือไร”

ศิษย์พี่หน้าบากแทบกระอักเลือด “ระงับ! ระงับ! สั่งระงับคำสั่งเดี๋ยวนี้!”

เขายากจะตบปากตัวเองหลายๆ จาดเหลือเกิน เดิมสั่งปิดระบบไปแล้ว แต่ดูเขาเถิด เกิดปากมากขึ้นมาเสียอย่างนั้น อยากประมือกับหุ่นนักรบค่ายกลให้ได้หรือไร ศิษย์พี่หน้าบากเพิ่งรู้ว่าตนโง่เง่าเหลือเกิน

ซูลัวนั่งอยู่ที่เดิมอย่างเกียจคร้าน สองขาเหยียดออก สองแขนบิดไปมาด้วยความเมื่อยขบ จากนั้นก็เอ่ยเนิบนาบ “พวกเจ้าก็นั่งพักกันได้แล้ว”

“แต่หุ่นนักรบค่ายกล!”

ซูลัวโบกมือ “วางใจเถิดนะ พวกมันเข้ามาในอาณาเขตนี้ไม่ได้อยู่แล้ว”

ทั้งหมดจงนสงสัย จากนั้นก็หันไปมองพร้อมกัน ก่อนเห็นหุ่นนักรบค่ายกลมากมายอ่อแน่นไปหมด

เวลานี้หุ่นนักรบค่ายกลเหล่านั้นเหมือนถูกสาปเอาไว้ชั่วคราว พวกมันหยุดอยู่ในตำแหน่งที่ห่างจากกลุ่มของซูลัวราวสิบเมตร แข็งค้ำอยู่ในท่าสองแขน

ยื่นออกมาประหนึ่งผีดิบอย่างไรรายางนั้น ปากอ้ากว้างส่งเสียงครางอืออือๆ แต่กลับไม่อาจก้าวขาออกมาได้

ระยะห่างสิบเมตรนี้เหมือนป้อมปราการที่มองไม่เห็น ซึ่งขวางกั้นกลุ่มมนุษย์กับหุ่นนักรบค่ายกลเอาไว้

สมาชิกในกลุ่มซูลัวเองก็อึดจรรยใจไม่ต่างกัน ตอนแรกพวกเขาหวาดหวั่นหุ่นนักรบค่ายกลจับใจ แต่พอเห็นพวกมันยืนทื่อเป็นรูปปั้น ทั้งหมดก็ล้าพองใจขึ้นมา บางคนวิ่งเข้าไปเคาะหัวพวกมัน บางคนก็บีบจมูก บ้างก็ลองดึงแขนดึงขา หุ่นนักรบค่ายกลผู้นำเวทนาฏกล่่นงานเสียจนแทบไม่เหลือสภาพ

อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นตะลึงพรึงเพริด นี่มันอะไรกัน เหตุใดหุ่นนักรบค่ายกลถึงได้เหมือนถูกซูลัวควบคุมเอาไว้ เรื่องนี้ออกจะพิลึกไปหน่อย กระมัง รู้ไว้เถิดว่าในยามปกติหุ่นนักรบค่ายกลพวกนี้จะเล่นงานผู้บุกรุกทุกผู้ทุกนาม ไม่ว่าจะป็นบุรุษหรือสตรี มันก็พร้อมจะเหวี่ยงกำปั้นเข้าใส่อย่างไร้ความปรานี

เนื่องจากไม่ได้ปิดผลึกแก้วของกลุ่มซูลัว เพราะเหตุนี้กลุ่มหนึ่งอึ้งโง่เห็นเหตุการณ์ทางปากของนางได้ทั้งหมด พวกเขาต้องต่อสู้อย่างยากลำบาก เลือดตาแทบกระเด็นกว่าจะฝ่าขึ้นมาถึงชั้นสิบเอ็ดได้ แต่สิ่งที่เห็นในเวลานั้นกลับ...

ให้ตายเถิด นี่มันอะไรกัน!

ตอนที่พวกเขาตะลุดด้านในชั้นที่เก้า ทั้งลำบากลำบน ทั้งเหนื่อยยากแสนสาหัส แต่กลุ่มซูลัวกลับปั่นหัวหุ่นนักรบค่ายกลราวกับเป็นของล้อเล่นนำขัน หุ่นนักรบค่ายกลพวกนี้ใช้ชุดเดียวกับหุ่นนักรบค่ายกลที่โจมตีพวกเขาหรือไม่

เดิมกลุ่มหนึ่งอึ้งโง่ตั้งใจจะเฉลิมฉลองที่ฝ่าด่านมาถึงชั้นสิบเอ็ดอย่างลิ่งโลด ยามนี้เงาทะมึนกลับเข้าปกคลุมไปทั้งใจ มีหรือที่จะยิ้มออก

“ด่านนี้ซูลัวต้องอาศัยพวกเราเป็นแนวทางแน่ๆ หึๆ ข้าก็อยากจะดูเหมือนกันว่า หลังจากด่านที่สิบเป็นต้นไป หากไม่เห็นปฏิบัติการของพวกเรา

แล้วไซ้ นางจะฝาด่านด้วยวิธีการเช่นไร!”

“ถูกต้อง พวกเราจะคอยดูว่านางจะฝาด่านที่ลืออย่างไร!”

ไม่เพียงกลุ่มหนึ่งให้ แม่แต่อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นก็ยังเฝ้ารอดูกลุ่มซูลัวฝาด่านที่ลืออย่างใจจดใจจ่อ

ทว่า... จู่ๆ พวกเขาก็พบว่ามึบบางอย่างไม่ถูกต้อง ไฉนกลุ่มซูลัวถึงได้หยุดอยู่ที่ชั้นเก้า พวกเขาไม่คิดจะฝาด่านชั้นต่อไปหรือไร

ไม่ถูกๆ นอกจากไม่ตะลุด่านชั้นลือต่อแล้ว พวกเขายังชนหม้อไหจานซามและวัตถุดิบจำนวนหนึ่งออกมา ซ้ายก้อไฟจุดเตา นี่พวกเขาคิดจะหุงหาอาหารหรือไร

ให้ตายเถิด!

พวกเจ้ามาปฏิบัติภารกิจสำคัญอยู่นะ หาใช่มาท่องเทียวพักผ่อนหย่อนใจไม่ ก้อไฟจุดเตา? ใครเป็นคนเสนอความเห็นเหลวไหลละะเหอะนี้กัน

สุดท้ายสายตาทุกคู่ก็จับไปที่ซูลัว ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าความคิดนี้ต้องออกมาจากสมองอันแสนเจ้าเล่ห์ร้ายกาจของนางเป็นแน่

แต่ว่า... เพราะอะไรกัน

เครื่องหมายคำถามตัวใหญ่ผุดขึ้นในความคิดของทุกคน เพราะอะไรซูลัวถึงหุงหาอาหารในสถานที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายแบบนี้ นางมีเจตนาใดแอบแฝงกันแน่

อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นรู้สึกงงอย่างยิ่ง หนึ่งให้ก็ประหลาดใจไม่แพ้กัน แม่แต่พวกของซู่หรงจิ้นก็ยังไม่เข้าใจการกระทำของซูลัว

ซู่หรงจิ้นอดหันไปถามหนานกงหลิววีนไม่ได้ “เหตุใดนางถึงหุงหาอาหารในเวลานี้”

หนานกงหลิววีนปรายตามองซู่หรงจิ้น “เจ้าว่าอย่างไรเล่า”

ซู่หรงจิ้นลบลายคาง ตกอยู่ในภวังค์ “โดยทั่วไป... หุงหาอาหารก็เพราะท้องหิวมิใช่หรือไร แต่ซูลัวมีแผนการใดซ่อนอยู่กันแน่ นางจะซุดหลุมพรางดักใครอีก คิดเท่าไรก็คิดไม่ตก ข้าต้องยอมรับว่าหญิงผู้นี้เจ้าเล่ห์มากแผนการนัก

เวลานี้นางนำเข้าไปไกลลิบแล้ว”

หนานกงหลิววีนซึ่งตาใส่มู๋หรงจิ้น ก่อนหันไปมองคนอื่นๆ ที่ตกอยู่ใน
ภวังค์ไม่ต่างจากสหายของเขา ชายหนุ่มเงิบไปครู่ ก่อนสุดท้ายจะเอ่ยออกมา
เพียงสามคำ “นางหิวเท่านั้น”

“หา?” มู๋หรงจิ้นคิดว่าตนฟังผิดไป จนกระทั่งหนานกงหลิววีนมองเขา
ด้วยสายตาที่เขม็งคนเขลา มู๋หรงจิ้นถึงได้สติกลับคืนมาในที่สุด เขาเบิกตา
มองสหายอย่างไม่อยากจะเชื่อ ปากก็หลุดเอ่ยออกมา “ทั้งหมดทั้งมวลนี้เป็น
เพราะ... นางหิวเท่านั้น?”

หนานกงหลิววีนยกมุมปากขึ้น “ยังจะต้องมีเหตุผลได้อีก”

“ก็ได้” มู๋หรงจิ้นยอมรับโดยดุษณี “สมกับเป็นสตรีที่เจ้าบ่มเพาะมา
เอาแต่ใจเหมือนกันไม่มีผิด”

หนานกงหลิววีนตั้งใจไม่ปิดบังอำพรางบทสนทนาระหว่างเขากับ
มู๋หรงจิ้น เพราะเหตุนี้ทุกคนจึงได้ยินชัดเจนนเต็มสองหู

หิว?

แค่เพียงเพราะซูลัวหิว กลุ่มของนางจึงปักหลักหุงหาอาหารในถิ่นของ
คนพิภพอสูร? กำเริบเลิบบานเกินไปแล้ว ดื้อดึงเอาแต่ใจ ไม่ได้ความเอาเสีย
เลย!

อาจารย์ประจำชั้นปีสองส่งสารลับไปถึงหนิงอี้ให้

“พวกเจ้าต้องพยายามเต็มที่ จะพ่ายแพ้ให้แก่กลุ่มที่สองไม่ได้เป็นอัน
ขาด! พวกเจ้าเสียหน้า อาจารย์ก็จะพยายายับอายขายหน้าไปด้วย!”

หลังได้รับสารจากท่านอาจารย์ หนิงอี้ให้ก็ตอบรับทันที

“พวกเราจะไม่ทำให้ท่านอาจารย์ต้องผิดหวังขอรับ!”

หนิงอี้ให้มองซูลัวที่กำลังย่างเนื้ออีกครั้ง จากนั้นก็สูดลมหายใจเข้าลึก
ก่อนนำสมาธิกลุ่มบุกด่านเจดีย์ทงหลิงในขั้นต่อไป

พวกเขาต้องพยายามให้เต็มที่! ต่อให้เหนื่อยถึงขั้นคลานกับพื้น พวก
เขาก็จะกัดฟันสู้! โอสถพลังกาย โอสถพลังวิเศษ สารพัดโอสถมูลค่าสูงลิบลิ่ว

ถูกส่งเข้าปากเม็ดแล้วเม็ดเล่าเพื่อฟันฟุพลังยุทธ์ในเวลาที่ดีที่สุด

ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงบุกตะลุยไปข้างหน้าด่านแล้วด่านเล่าไม่หยุด กระทั่งอยู่ในสภาพคนก็ไม่เชิง ผิดก็ไม่ใช่ เหนื่อยล้าแทบไม่เหลือเรี่ยวแรงกว่าจะขึ้นมาถึงชั้นสิบห้า

“หัวหน้า ไม่ไหว ข้าไม่ไหวแล้ว...”

“หัวหน้า พวกเราหยุดพักก่อนเถิด ครั้งนี้ข้าเหน็ดเหนื่อยที่สุดตั้งแต่เกิด มาเลยทีเดีย...”

“หัวหน้า พวกเรามาถึงชั้นสิบห้าแล้ว มาไกลกว่ากลุ่มซูลัวหลายเท่า นัก พวกเราพักก่อนสักครู่ดีหรือไม่...”

“ตอนนี้กลุ่มซูลัวอยู่ชั้นไหนแล้ว รีบดูเร็ว!”

ตอนที่สมาชิกกลุ่มที่หนึ่งซึ่งกำลังพักเอาแรงในชั้นสิบห้าดูเหตุการณ์ในผลึกแก้วอีกครั้ง ภาพที่พวกเขาเห็นก็คือ...

ซูลัวกำลังก่อไฟหุงหาอาหาร นางก่อไฟย่างเนื้อฉ่ำน้ำมันที่ส่งกลิ่นหอม ตลบอบอวล สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนกำลังเคี้ยวเนื้ออย่างเต็มปากอย่างเอร็ดอร่อย แต่ถึงกระนั้นทั้งหมดก็ยังอดกระวนกระวายใจไม่ได้ พวกเขาแอบแฝงตัวเข้ามาในเจดีย์ทงหลังแห่งนี้ ข้ายังกล้าหุงหาอาหารอย่างไม่เกรงฟ้ากลัวดิน ทำเช่นนั้นจะไม่ถูกจับได้จริงๆ หรือ

มีเพียงซูลัวคนเดียวเท่านั้นที่ปฏิบัติตัวประหนึ่งทองไม่รู้ร้อน ทั้งที่ควันไฟลอยไปทั่ว แต่นางทำราวกับไม่กังวลว่าจะถูกใครพบเข้าอย่างไรอย่างนั้น

พอเห็นสายตาที่กลอกไปมาของสมาชิก หญิงสาวก็อุตสาห์ถามด้วยความหวังดี “พวกเจ้าทำอะไรกัน”

ศิษย์พี่หน้าบากรวบรวมความกล้าถามซูลัว “พวกเราทำเช่นนี้... ออกจะเหิมเกริม... เกินไปสักนิดหรือไม่”

แม้แต่ศิษย์พี่หน้าบากเองก็ยังไม่รู้ตัวว่า ยามนี้เขายังเกิดความรู้สึกหวาดเกรงซูลัวอย่างที่สุดน้อยมีต่อผู้นาโดยไม่รู้ตัว และความรู้สึกนี้ก็ได้เกิดขึ้นเพราะท่านเจ้าเขียนน้อย แต่เป็นตัวตนของหญิงสาวที่สยบเขาให้ยอมจำนนได้

ต่างหาก

“เหิมเกริม? ไม่สักนิด เจ้าหิวแล้วไม่กินข้าวหรือไร” ชูลิ้วซึ่งตามองอีกฝ่าย พลางเอ่ยออกมาอย่างชัดเจน “กินอ้อมแล้วถึงจะมีแรงต่อสู้”

ลั้วหวนพลอยเป็นกังวลไปด้วย “เจ้า... ไม่กลัวว่าจะถูกศัตรูพบตัวหรือ” ชูลิ้วได้ยินเช่นนั้นก็หัวเราะออกมา “พวกเจ้าไม่เห็นหรือว่าชั้นนี้ไม่มีหน่วยพิทักษ์”

คนอื่นๆ คิดตาม... ก็ดูเหมือนจะจริง เกิดอะไรขึ้น!

ชูลิ้วเอ่ย “หน่วยพิทักษ์ชั้นเก้าถูกท่านแมวดำผู้ยิ่งใหญ่จัดการไปตั้งนานแล้ว ตอนนั้นนอนกรนครอกๆ อาจจะกำลังฝันว่ากินเนื้ออย่างอยู่ก็ได้ ฮ่าๆ ภายเเกรงอกเกรงใจ กิน กินให้เต็มคราบ!”

เมื่อไร้ความกังวล ทุกคนจึงลงมือกินอาหารกันอย่างสำราญ

ขณะที่อาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นได้ยินชูลิ้วบอกว่าหยุดกินอาหาร เพราะหิวก็ถึงกับลมจะจับ หุงหาอาหารเพราะหิว ไม่มีเจตนาอื่นใด เรื่องนี้มัน... ทั้งหมดไม่รู้ว่าจะเอ่ยคำใดออกมาด้วยซ้ำ

หลังจากกินจนอ้อมหน้า ชูลิ้วก็ไม่ได้เร่งสมาชิกให้บุกด่านชั้นต่อไปในทันที แต่กลับหามุมสบายข้างเสาต้นหนึ่งเพื่อเอนหลังพักผ่อน ปากก็บอกลหยาว่ากลุ่ม “พวกเจ้าหาที่ทางพักผ่อนสักครู่แล้วกัน”

ทั้งหมดคลางแคลง “เจ้าแน่ใจ?”

ชูลิ้วเผยสีหน้ามั่นใจออกมา “แน่ใจมาก”

ทว่าคนในฐานที่มั่นกลับร้อนรนใจแทน

กินอ้อมแล้วยังไม่รีบไปอีก ยังจะมัวพักผ่อน? พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่ากำลังทำอะไรอยู่? ภูเขานหลายที่อารมณณ์ขุนมัวตั้งแต่ต้นมาบัดนี้แทบคลุ้มคลั่งเลยก็ว่าได้!

ภาพสมาชิกกลุ่มชูลิ้วที่กำลังหลับใหลปรากฏขึ้นในผลึกแก้วผิงหนิงให้ท่ามกลางสายตานับสี่สิบคู่ที่จ้องมองมา

พวกเขาลำบากแทบตายกว่าจะขึ้นมาถึงชั้นสิบห้า ตอนที่กำลังคึกคะนอง

ด้วยความล่ำฟองใจอยู่นั้น พวกเขากลับเห็นคู่แข่งอีกกลุ่ม... นอนหลับไหล

“พวกเขาทำอะไรกันอยู่”

“ดูเหมือนจะ... นอนหลับ?”

“พวกเขาทำภารกิจผาดานเจดีย์ทงหลังอยู่มีไ้หรือ”

“ข้ายังกำลังแข่งขันกับพวกเรายู่ด้วย?”

“พวกเขาเพิ่งอยู่ในชั้นเก้าเท่านั้น ไ้จนถึงได้ปราคาสพวกเรายังเพียงนี้!”

สมาชิกกลุ่มหนึ่งเดือดพล่าน น่ำซิงซังเหลือเกิน!

พวกเขารายงานไปยังฐานที่มั่น “ซูลัวทำแบบนี้ห้ามเกียรติดูต่อสู้เกิน
ไป พวกเขาดูแคลนเราศัก!”

ยามนี้กุ้ซุนเหลยซุ่นซั้งไปทั้งใจ หลังจากได้รับรายงานจากหนิงอี้ไห่ เขา
ก็ตั้งใจว่าจะออกปากเตือนซูลัวสักหน่อย ทว่าจ้งหวะนี้เองทุกคนก็เห็นซูลัว
ลุกขึ้นเงียบๆ ท่ามกลางเสียงกรนสนั่นของสหาย

กุ้ซุนเหลยตระหนก “นางจะทำอะไร?”

ในยามปกติกุ้ซุนเหลยแสนเยือกเย็นสงบนิ่ง แต่วันนั้นการกระทำของ
ซูลัวกลับทำให้เขาต้องสะท้านใจไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

ซูลัวเหลือบตามองผลึกแก้วก่อนเอ่ยอย่างเนิบนาบ “ข้าจะไปถ่ายทุกซ์”

กุ้ซุนเหลยหน้าแดงก่ำ

เป็นสาวเป็นแล้ไ้จนถึงไม่ล่ำรวมาจาจักนิต ข้ายังเอ่ยออกมาต่อหน้า
ผลึกแก้ว เป็นเขาเสียอีกที่กลัวว่าหนานกงหลิววินจะตัดหูของทุกคนในที่นี้
ทั้งหมด

แต่หนานกงหลิววินกลับไม่รู้สึกละแ่นิดว่าจาของซูลัวไม่น่าฟัง ตรง
กันข้าม เขายังยิ้มเอื่อยราวกับภูมิไ้ในตัวสตรีของตนเป็นอย่างยิ่ง

ฉู่หรงจิ้นเลิกคิ้ว ลูบปลายคางด้วยสีหน้าไ้คร่ำครวญ “สตรีของเจ้า... จะ
ไปถ่ายทุกซ์ในเวลานี้?”

หนานกงหลิววินคลี้มเนิบนาบพลาหงหั่วเราะเสียงแผ่ว “มีเรื่องน่าชม
ให้ดู”

ผู้หญิงจันทองหนานหงหลิววันด้วยแววตาจางน เหมือนว่าอีกฝ่ายจะรู้
ทุกอย่างก้าวของซูลัวในเวลาขึ้น หากเป็นแบบนั้นจริง ๆ ละก็ หนานหงหลิววัน
รู้จักซูลัวดีเพียงใดกัน ชายหญิงคู่นี้จะร้ายกาจเกินไปแล้วกระมัง?

**ซูลัวผลไปแล้ว สมาชิกในกลุ่มนางก็หลับเป็นตาย ไม่มีใครระแคะ-
ระคายด้วยซ้ำว่านางหายไปไหน**

หญิงสาวไม่ได้นำผลึกแก้วติดตัวไปด้วย เพราะเหตุนี้ทุกคนในฐานะที่มั่น
จึงเห็นเพียงภาพสมาชิกกลุ่มที่สองนอนกรนดังสนั่น ไม่รู้ว่าหลังจากกลับคืน
ฐานที่มั่น กุ๊ซุนเหลยจะลงโทษพวกเขาสถานใดบ้าง

ทุกคนพากันสงสัยว่าซูลัวไปถ่ายทุกซ์จริง ๆ หรือว่า... นางไปทำอะไร
กันแน่

หลายคนทั้งแปลกใจและสงสัยใคร่รู้ที่อยู่ในที่ สายตาทุกคู่จับจ้องไปที่ฉาก
ผลึกแก้วไม่วางตา ทว่าจ้องจนดวงตาล้า ซูลัวก็ยังไม่มีการที่จะกลับมา

กลุ่มของหญิงอื่นก็ไม่ได้ต่างกัน แต่ไม่นานพวกเขาก็พบว่าทำแบบนี้เสีย
เวลาไปโดยเปล่าประโยชน์

“เทียบกับมามันน่าจะดูว่าซูลัวจะทำอะไร มิสู้รีบตะลุยขึ้นไปให้ถึงชั้นสิบ
แปดก่อนจะดีกว่า ไปถึงชั้นสิบแปดเมื่อใด พวกเราจะได้มองดูพวกเขาพร้อม
กุมชัยชนะไปในคราเดียวกัน!”

“ถูกต้อง ชัยชนะอยู่ห่างจากพวกเราเพียงสามชั้นเท่านั้น ลูต่าย พยายาม
เข้า!”

จากนั้นกลุ่มหญิงอื่นก็มาร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกัน พวกเขาทุ่ม
กำลังกายและพลังใจตะลุยด่านที่เหลืออย่างเต็มที่

ยิ่งสูงขึ้นไปที่ไหน อุปสรรคในชั้นนั้นๆ ก็ยิ่งยากขึ้นเรื่อยๆ

พลังยุทธ์ของหน่วยพิทักษ์ในแต่ละชั้นแข็งแกร่งขึ้นตามลำดับ กับดัก
ที่อำพรางไว้ก็น่ากรังเกรงไม่แพ้กัน

ชั้นสิบหก!

ชั้นสิบเจ็ด!

ตอนที่กลุ่มของหนิงอู้โหม่งขึ้นมาถึงชั้นสิบเจ็ด ร่างกายของพวกเขา ก็
ซุ่มโศกรวากับตกลงไปในบ่อน้ำ เหนื่อยล้าสายตัวแทบขาด ไม่เหลือเรี่ยวแรง
จะก้าวเดินด้วยซ้ำ กว่าจะผ่านมาถึงชั้นสิบเจ็ดได้ พวกเขาก็รู้สึกเหมือนเกิดแล้ว
ตาย ตายแล้วเกิดใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

หากเลือกได้ละก็ พวกเขาหวังว่าชาติหน้าจะไม่ต้องผาติณแดนตั้งนรก
อเวจีเช่นนี้อีกแล้ว!

“กลุ่มชูลัวมาถึงไหนแล้ว รีบดูเร็ว!” แม้ว่าศิษย์ปีสองกลุ่มนี้จะเอ่ยวาจา
ดูแคลนชูลัว แต่ลึกๆ พวกเขากลับหวาดกลัวอยู่ในใจ กลัวว่าชูลัวจะมีลูกไม้
ที่ช่วยให้กลุ่มตนพิชิตด้านต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วเหมือนก่อนหน้านั้น

หนิงอู้ให้เอ่ยเสียงซุ่น “ไหนดว่าจะไม่ดูสถานการณ์ฝั่งชูลัวแล้วอย่างไร”

“ไม่ได้คิดจะดูจริงจิงเสียหน่อย แค่อยากรู้ว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ชั้นใด
แล้วก็เท่านั้น!”

“ข้าว่าน่าจะชั้นสิบเอ็ดกระมัง?”

“เจ้าดูแคลนนางไปหน่อยหรือไม่ ข้าว่าอย่างน้อยก็น่าจะมาถึงชั้นสิบ
สอง”

“ข้าคิดว่า... นางเป็นถึงสตรีที่หนานกงหลิววินหมายปอง คุณสมบัติ
ก็คงไม่อ่อนด้อยเกินไปนักหรอก ข้าคิดว่าชั้นสิบสาม”

“พวกเจ้าไม่คิดบ้างหรือว่าชูลัวอาจจะไปถึงชั้นสิบแปดแล้วก็ได้”

คำพูดนี้ทำให้ทุกคนตะลึงงัน

“ชั้นสิบแปด? ไม่มีทาง... หึๆ”

“อย่ามัวคิดเองเออเองเช่นนี้อยู่เลย นำพลีก้าวออกมาดูเถิดว่าชูลัว
อยู่ที่ชั้นใดแล้ว พวกเราจะได้ไม่ต้องมาคอยกังวลจนไม่อาจสำแดงพลังยุทธ์
ที่แท้จริงออกมาได้”

“นั่นสิ รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง! หัวหน้า ดูเถิด!”

หนิงอู้เฝื่อนใจ สตรีเหล่านี้นั่นหนอ... เขาถอนหายใจยาว ชายหนุ่มไม่มีทาง

บอกใครแน่นว่าอันที่จริงเขาอยากเปิดฝลิกแก้วดูตั้งนานแล้วว่าเวลานี้ชูลัว
ฝาด่านมาถึงชั้นใด

ทว่าตอนที่หนิงอให้เปิดฝลิกแก้ว... ทุกคนก็อ้าปากค้างแทบหุบไม่ลง!

“ฝลิกแก้วลูกนี้มีปัญหากระมัง?”

“ชูลัวจงใจทำเช่นนี้เพราะไม่ยอมให้เรอลอบสังเกตการณ์ฝั่งนางใช้หรือ
ไม่”

“ถามท่านอาจารย์ในฐานะที่มันว่าเกิดอะไรขึ้นดีหรือไม่”

ทั้งหมดตะลึงงัน! เพราะเวลานี้กลุ่มชูลัวยังอยู่ในด่านหุ่่นนักรบค่ายกล
ชั้นเก้า! ข้าสมาชิกในกลุ่มก็นอนหลับไม่รู้เรื่อง พวกเขาไม่รู้หรือไว้ว่าเป็นการ
แข่งขัน ข้ายังเป็นการแข่งขันที่จัดขึ้นในเขตแดนของคณพิภพอสุร

หุงหาอาหาร นอนหลับไหลไม่ได้สติ นี่มันอะไรกัน!

หนิงอให้ตั้งคำถามนี้กับกุ้ซุนเหลย ท่านอาจารย์ผู้รับผิดชอบดูแล
ที่มันว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

กุ้ซุนเหลยจะรู้ได้อย่างไรกัน ก่อนหน้านี้ชูลัวบอกเพียงว่านางจะไปถ่าย
ทุกข์ จากนั้นนางก็ผละไป จนป่านนี้ยังไม่มืวี่แววว่าจะกลับมา รวากับนาง
หายตัวไปอย่างไรรอย่างนั้น ข้าฝลิกแก้วก็อยู่กับสมาชิกในกลุ่ม ไม่มีใครรู้เห็น
ว่านางกำลังทำสิ่งใด เพราะฉะนั้น...

กุ้ซุนเหลยจนปัญญา ได้แต่เอ่ยเพียง “ชูลัว... อาจคิดว่าเอาชนะไม่ได้
แน่ๆ ก็เลยยอมแพ้กระมัง?”

หนิงอให้ขมวดคิ้ว ขณะที่สมาชิกในกลุ่มของเขาพากันโห่ร้องด้วยความ
ยินดี

พวกนางคิดว่าท่านอาจารย์กุ้ซุนเหลยคงชนะไว้ไม่ผิดเป็นแน่ ชูลัว
ยอมแพ้แล้ว ไม่เช่นนั้นนางจะหนีเอาตัวรอดไปคนเดียวได้อย่างไร

พอคิดว่าชูลัวสละสิทธิ์กลางคัน กลุ่มศิษย์หญิงที่เคยถูกชูลัวตบหน้า
ก็ดวงตาเป็นประกายวับวาวขึ้นมา นัยน์ตาสะท้อนให้เห็นแววชิงชังและดูถูก
ดูแคลน

แต่ฝ่ายแพ้ในการแข่งขันจะกระไรนักเขี้ยว ที่น่าสมเพชที่สุดก็คือคนที่แพ้ไม่เป็น แพ้ไม่เป็นยังไม่เท่าไร แต่กลับหนีเอาตัวรอด นี่เป็นอุปนิสัยที่ต่ำทรามที่สุดของคนคนหนึ่ง

“ซูลัวผู้นี้! เลี้ยวแรงที่ข้าคะเนว่านางจะบุกขึ้นมาถึงชั้นสิบสาม ปราบฏาว่าเป็นอย่างไรเล่า”

“ข้าคิดว่านางอยู่ในชั้นสิบสี่ด้วยซ้ำ หึๆ”

“ข้าอุตส่าห์เดาว่านางขึ้นมาที่ชั้นสิบแปดแล้ว เหนะๆ”

ในตอนนั้นเองซูลัวก็ปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางสายตาของทุกคน

“ซูลัวกลับมาแล้ว?” เช้าซือจวีอุทาน

ใครบางคนแค้นเสียงหยัน “กลับมาแล้วอย่างไร ตอนนี้นางเพิ่งอยู่ในชั้นเก้าเท่านั้น ส่วนพวกเราอยู่ในชั้นสิบเจ็ด ขอเพียงเราหลบเลี้ยงหน่วยพิทักษ์ในชั้นนี้ และหาทางไปสู้กับได้ชั้นสิบแปดได้เมื่อไร พวกเราก็เป็นฝ่ายกุมชัยชนะแล้ว!”

“ถูกต้อง ไม่ต้องสนใจนาง พวกเราเหนือกว่านางหลายขุม ต่อให้นางเป็นเทพธิดาจุติลงมาที่ไม่มีทางเอาชนะพวกเราได้แน่”

“ไปๆ อย่าสนใจนาง คนพรรค์นี้ไม่มีค่าพอให้เราเปลืองเวลาด้วย”

ทางปากของหนึ่งอี่ให้มองซูลัวเป็นคู่ต่อสู้ที่มีความสามารถไม่ทัดเทียม เพราะเหตุนี้จึงไม่มีใครให้ความสนใจอีก

แต่เมื่อครูเช้าซือจวีมองเห็นว่าตอนที่ซูลัวกลับมา นางลากอะไรบางอย่างติดมือมาด้วย นางรู้สึกว่าการนี้ไม่ชอบมาพากล เพราะเท่าที่รู้จักซูลัว การยอมแพ้ไม่ใช่อุปนิสัยของอีกฝ่าย ตกกลางว่เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เช้าซือจวีเกิดอาการกระสับกระส่ายในใจ

เวลาเดียวกันนี้ พออาจารย์และศิษย์ในฐานะที่มันเห็นซูลัวกลับมา ร้องรอยความดูแคลนก็ปรากฏขึ้นในแววตาของแต่ละคน

ก่อนหน้านี้ซูลัวพาสมาชิกกลุ่มของนางทะยานขึ้นมาถึงชั้นห้าได้ในครา

เดียว ทุกคนจึงคาดหวังกับผลงานหลังจากนั้นของนาง กลุ่มอ่อนแอพิชิตกลุ่ม
แข็งแกร่ง นี่คือภาพที่หลายคนต้องการจะเห็น แต่บัดนี้พวกเขากลับไม่เหลือ
แม้ความหวังเพียงน้อยนิด

ตอนนี่เองซูลัวก็หิวสิ่งที่นางลากกับพื้นให้ขึ้นมาอยู่ในระดับสายตา

“เอ? มันไม่ใช่ถุงกระสอบ แต่ดูเหมือนคน”

“เป็นชายร่างท้วม ชายร่างท้วมคนหนึ่ง”

“ซูลัวจับตัวชายผู้นี้กลับมาทำไมกัน”

“ไม่รู้สิ แปลกเหลือเกิน”

เครื่องหมายคำถามขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นในหัวทุกคน พวกเขาเดาทาง
ซูลัวผู้นี้ไม่ได้เลยจริงๆ บางครั้งนางก็ทำสิ่งธรรมดา แต่ทุกคนกลับเข้าใจไปว่า
นางมีแผนการแอบซ่อนเอาไว้ ปรากฏว่านางก็แค่หุงหาอาหารเพราะหิวเท่านั้น
แต่บางครั้งนางก็สร้างเรื่องปั่นหัวผู้อื่น ทำในสิ่งที่ใครก็จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ชุด
หลุมพรางให้ผู้อื่นตกลงไปโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว

ตอนที่สมาชิกในกลุ่มซูลัวตื่นขึ้นมา แม้จะเห็นว่าซูลัวหายไป แต่พวก
เขาก็มิได้วิตกกังวลเท่าไรนัก เพราะตลอดเส้นทางที่ผ่านมาทุกคนยอมสยบให้
แก่สารพัดลูกไม้ของนางอย่างไร้เงื่อนไข ไม่ว่าซูลัวจะทำสิ่งใดก็ล้วนแต่มีเหตุผล
รองรับทั้งสิ้น อีกสาเหตุก็คือพวกเขายังไม่รู้ว่าเวลานี้กลุ่มหนึ่งอู่ใหญ่ขึ้นไปถึง
ขั้นสิบเจ็ดแล้ว เพราะหากรู้ เกรงว่าทั้งหมดคงร้อนใจจนแทบบ้าแล้วเป็นแน่

เวลานี้ซูลัวกำลังจ่อริชคมกริบเข้าที่ลำคอหนวดด้วยชิ้นไขมันของชายร่าง
ท้วม พลันนั้นทุกคนก็เข้าใจตรงกันว่า อ้อ ที่แท้ซูลัวก็ลักพาตัวประกันมานี่เอง
นางกำลังเค้นความหาวิธีไปสู่ขั้นสิบแปดหรือไม่

เวลานี้ลำคอของชายร่างท้วมถูกคมมีดกรีดจนเห็นเลือดไหลหยดลงมา
เป็นทาง จากนั้นก็ชิมหัวบริเวณคอเลื้อยอย่างรวดเร็ว

ชายร่างท้วมหน้าบิตเบ้ เขาเอ่ยวาจาออกมาอย่างเกรี้ยวกราด “เจ้ารู้หรือ
ไม่ว่าข้าเป็นใคร!”

ซูลัวเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “หากไม่รู้ว่าเป็นใครแล้วจะจับตัว

มาหรือไร”

“รู้ว่าข้าคือใคร แล้วยังกล้าทำเช่นนี้อีกหรือ” ดวงตาของชายร่างท้วมทอประกายอำมหิต

ซูลัวยิ้มเนือย “ข้าก็แค่เชื่อเชิญเจ้ามาเพื่อขอความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น”

ชายร่างท้วมเชิดหน้าขึ้นอย่างยโส “ฮิ!”

ไม่ให้ความร่วมมืออย่างนั้นหรือ กริขของซูลัวกดลึกเข้าที่ลำคอชายร่างท้วม ทันใดนั้นเลือดสดๆ ก็ทะลักออกมา

“อ้าก!” ชายร่างท้วมร้องลั่น

ในจังหวะนี้เองซูลัวก็โยนโอสถสีแดงเม็ดหนึ่งเข้าไปในปากอีกฝ่าย ทันทีที่ผิวห่อหุ้มโอสถเหลวฉีกออก มันก็ละลายในปากทันที

จากนั้นซูลัวก็ใช้ถุงเท้าของชายร่างท้วมอุดปากเขาเอาไว้เพื่อไม่ให้เปล่งเสียงออกมา ต่อให้เขาจะจ้องนางจนดวงตาแดงก่ำ แต่ก็ทำได้เพียงกลืนโอสถเหลวลงในคอ หลังจากมันไหลเข้าสู่จุดตันเถียน ก็แพร่ลามไปทั่วร่างอย่างรวดเร็ว

นัยน์ตาของชายร่างท้วมฉายแววหวาดกลัวออกมา เขามองซูลัวเขม็ง จ้องจนดวงตาแดงก่ำเป็นสีเลือด!

เวลานี้สมาชิกในกลุ่มจุนงไปหมด อาจารย์และศิษย์ในฐานะที่มันเองก็ไม่เข้าใจเช่นกัน

ซูลัวทำอะไรกันแน่ กลุ่มที่หนึ่งขึ้นไปถึงชั้นสิบเจ็ดแล้ว พวกเขาใกล้จะหาทางขึ้นสู่ชั้นสิบแปดได้แล้ว แต่ซูลัวกลับมัวแต่เค้นความชายร่างท้วม ไฉนนางถึงไม่ทำในสิ่งที่ควรทำ!

กูซุนเหลยทนไม่ไหวอีกต่อไป จึงเอ่ยกับซูลัว “ตอนนี้กลุ่มที่หนึ่งขึ้นไปถึงชั้นสิบเจ็ดแล้ว! ย้ำอีกครั้ง ตอนนี้กลุ่มที่หนึ่งขึ้นไปถึงชั้นสิบเจ็ดแล้ว!”

กูซุนเหลยไม่เพียงแต่ถ่ายทอดความมาถึงซูลัว เขายังตั้งใจให้สมาชิกในกลุ่มของนางได้ยินด้วย

เป็นไปตามคาด ลิ่นเสียงกู่ขุนหลุย สมาชิกในกลุ่มชูลั้วก็ตื่นตระหนกโดยพลัน

“อะไรนะ! ตอนนีกลุ่มที่หนึ่งขึ้นไปถึงชั้นสิบเจ็ดแล้ว?”

“ตอนนี้พวกเราเพิ่งจะอยู่ในชั้นเก้าเท่านั้น”

“ชั้นสิบเจ็ดกับชั้นเก้า ให้อยากเถิด! พวกเราจะสู้พวกเขาได้อย่างไร”

“แบบนี้มีพ่ายแพ้หมดรูปแน่แล้วหรือ”

ทุกคนพลันกระสับกระส่ายกันไปหมด ดวงตาทุกคู่ปรายมองมาที่ชูลั้วแทบอยากจะคว่ำตัวนางแล้วบุกทะลุขึ้นไปยังชั้นสิบเสียเดี๋ยวนี

ทว่ายามนี้ชูลั้วกับชายร่างท้วมเอาแต่จ้องหน้ากันไปมาอย่างไม่มีใครยอมแพ้ใคร

ทันใดนั้นชูลั้วก็เผยยิ้มบาง “ไหนต้องสะกดกลั้นถึงเพียงนี้ด้วยเล่า หน้าผากเจ้าเต็มไปด้วยเหงื่อ บอกให้รู้ว่าเจ้าเจ็บปวดแทบขาดใจแล้ว”

ดวงตาของชายร่างท้วมสาดประกายวาบ เขามองชูลั้วแล้วร้องอยู่ในลำคอ

ชูลั้วยิ้มบาง “เจ้าอยากถามว่าข้าเอายาพิษใดให้เจ้ากินใช่หรือไม่”

ชายร่างท้วมพยักหน้าทั้งๆ ที่เหงื่อแตกพลั้กท่วมใบหน้า

ชูลั้วหัวเราะเสียงแผ่ว “ไม่มีอะไร ก็แค่ยาพิษกริดล่าใส่หนึ่งกำปั้นเท่านั้น”

ยาพิษกริดล่าใส่หนึ่งกำปั้น!

ยาพิษออกฤทธิ์หนึ่งกำปั้น หลังจากนั้นก็จะหมดลมหายใจลงทันที!

ชายร่างท้วมถลึงตาใส่ชูลั้ว อยากจะขยี้จักกึ่งนางออกเป็นชิ้นๆ แต่ชูลั้วกลับมองเขาด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“ก็บอกแล้วอย่างไรรู้ว่า ข้าแค่จะเชิญเจ้ามาเพื่อขอความช่วยเหลือเท่านั้น เจ้าไม่ร่วมมือก็ต้องทรมานนิดๆ หน่อยๆ เช่นนี้ละ เจ้าจะโทษข้าได้หรือ”

หรือจะให้โทษเขา? ชายร่างท้วมถลึงตาดูใส่ชูลั้ว

ชูลัวหัวเราะเสียงแผ่วอีกก่อนเอ่ย “เจ้ากำลังถามว่าขอความช่วยเหลือ ไฉ่หรือไม้อันที่จริงง่ายมาก บอกทางลัดขึ้นไปชั้นลิบแปดที”

หลังจากหญิงสาวเวยวาจานี้ออกมา ทุกคนก็ตะลึงพรึงเพริด อะไรวะ! ทางลัดขึ้นไปชั้นลิบแปด? เรื่องนี้จะเป็นไปได้อย่างไร!

ไม่มีใครคิดว่าเรื่องนี้จะเป็นไปได้ แต่ชูลัวรู้ว่าต้องมีวิธี

นางเดินทางมาจากภพปัจจุบัน ดังนั้นนางจึงเข้าใจแนวคิดด้านการออกแบบสิ่งก่อสร้างดี หากมีบันไดก็ต้องมีกระเช้าชักรอก ไม่เช่นนั้นคนงานในเจดีย์ทงหลังจะทำเช่นไร ไต่จากชั้นล่างขึ้นไปชั้นบนแล้วทะยานจากชั้นบนลงมาชั้นล่างเลยหรือ เพราะเหตุนี้นางจึงมั่นใจว่าต้องมีกระเช้าชักรอกสำหรับระยะทางไปสู่ยอดเจดีย์ได้อย่างรวดเร็วแน่นอน และเรื่องนี้ก็ต้องเป็นความลับที่ไม่มีใครรู้

ชายร่างท้วมจึงง่วนหาชูลัวด้วยแวตาท่ามึดที่เต็มไปด้วยความแค้นเคือง

ชูลัวยิ้มบางด้วยสีหน้านิ่ง ก่อนเอ่ยกลับหัวเราะ “เจ้าอ้วน ยังทนปวดไหวอยู่หรือ เรงให้ออกฤทธิ์เพิ่มอีกสักนิดดีหรือไม่”

ชายร่างท้วมเดือดดาลชูลัวแทบตาย แต่กลับจนปัญญาที่จะทำเช่นไรได้ อันที่จริงเป็นดังวาจาที่ชูลัวเอ่ยไว้ ภายในเจดีย์ทงหลังมีกระเช้าชักรอกอยู่อันหนึ่ง ทว่าผู้ที่ขึ้นกระเช้านี้ได้ต้องมีสิทธิพิเศษเหนือกว่าคนงานทั่วไปเป็นต้นว่าชายร่างท้วม... ผู้ออกแบบเจดีย์ทงหลังแห่งนี้แน่นอน เขามีป้ายคำสั่งพิเศษที่ทำให้ใช้กระเช้าชักรอกขึ้นไปสู่ชั้นลิบแปดได้อย่างง่ายดาย

ชายร่างท้วมรู้ว่าเมื่ออยู่ในกำมือของนางมารน้อยผู้นี้ ผู้ที่ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบก็คงไม่พ้นตัวเอง ท้ายที่สุดจึงทำได้เพียงพยักหน้าตกลง

ชูลัวยิ้มบาง “เช่นนั้นก็เชิญทางไปที่กระเช้าชักรอกแล้วกัน”

สุดท้ายภาพที่ปรากฏบนฉากพลิกแกว๊กคือ ชายร่างท้วมที่ถูกชูลัวบีบบังคับเดินหน้าม่อยคอตกนำทุกคนไปยังกระเช้าชักรอก จากนั้นก็แสดงป้ายคำสั่งเคลื่อนกระเช้าจากชั้นเก้าไปยังชั้นลิบแปด

ยามนี้ในฐานะที่มั่นเงียบกริบ ทุกคนพูดอะไรไม่ออก ได้แต่มองกระซำ
ซักรอกทะยานขึ้นไปสู่ยอดเจดีย์ด้วยเวลาเพียงชั่วพริบตา

พี่ว...!

ขณะที่ฉากพลิกแก้วอีกจอแสดงภาพเหตุการณ์ที่กลุ่มของหนิงอู้ให้กำลัง
ประมือกับหน่วยพิทักษ์ประจำชั้นลิบเจ็ดอย่างดุเดือด

พลังยุทธ์ของหน่วยพิทักษ์ชั้นลิบเจ็ดร้ายกาจเป็นอย่างมาก กลุ่มของ
หนิงอู้ให้ต้านรับการโจมตีเต็มกำลัง ขณะเดียวกันก็ต้องไม่ทำเสียงดังโกลาหล
จนหลุดไปถึงหูหน่วยพิทักษ์ในชั้นอื่นๆ สถานการณ์ในยามนี้คับขันยิ่งนัก! แต่
พวกเขาก็ยังคงกัดฟันยืนหยัดอดทน เพราะหากพวกเขาคิดชั้นลิบเจ็ดได้แล้ว
อีกเพียงนิดเดียวก็จะทำสำเร็จ ดังนั้นจะยอมแพ้ในตอนนี้อย่างไรได้เป็นอันขาด!

หลังจากการต่อสู้ยุติลง สมาชิกในกลุ่มหนิงอู้ให้ต่างก็บาดเจ็บกันไม่มาก
ก็น้อย แต่ละคนอยู่ในสภาพเลือดอาบกาย ดูแล้วน่าอกสั่นขวัญแขวนยิ่งนัก
ทว่าใบหน้าของพวกเขากลับฉายรอยยิ้ม... รอยยิ้มแห่งชัยชนะ

หนิงอู้ให้ก้าวเดินพลางติดต่อกับอาจารย์ประจำฐานที่มั่นผ่านผลึกแก้ว
“พวกเราทำสำเร็จแล้ว ฮ่าๆ! ในที่สุดเราก็พิชิตยอดเจดีย์เป็นกลุ่มแรก พวกเรา
ไม่ใช่ฝ่ายที่พ่ายแพ้ พวกเราชนะ!”

เวลานี้ทุกคนในฐานะที่มั่นต่างปิดปากสนิท สายตามองสมาชิกกลุ่มที่หนึ่ง
ซึ่งเลื้อยฝ่าवादวินัยยับเยิน ร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผลใหญ่ๆน้อยๆ ดูสะบักสะบอม
และเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาดเหล่านั้นอย่างเวทนาเหลือแสน

ไม่ว่าถ้าพวกเขารู้ความจริง น้ำตาจะหลั่งรินออกมาหรือไม่...

หลังจากรายงานไปยังฐานที่มั่นแล้ว สมาชิกกลุ่มหนิงอู้ให้ก็หัวเราะ
ออกมาด้วยความล้าพองใจ

“เร็ว! รีบดูเร็วเข้าว่ากลุ่มซูลัวมาถึงไหนแล้ว”

“จะถึงที่ไหนได้ ยังหลับอยู่ในชั้นเก้าเป็นแน่”

“ฮ่าๆ ไม่แน่ว่าอาจจะถึงชั้นลิบแล้วก็ได้ เจ้าอย่าปรัมปราสพวกเขาเกินไป

นัก”

ในตอนนั้นเองภาพเหตุการณ์ฟากซูลัวก็ปรากฏขึ้นในผลึกแก้ว ก่อนที่ใครบางคนจะร้องออกมาด้วยความสงสัย

“ที่นั่นที่ไหนกัน”

“ดูเหมือนจะไม่ใช่อันนั้น”

“ไม่ใช่ชั้นลิปด้วย”

“ชั้นลิปเอ็ดก็ไม่ใช่”

“ข้ามันใจว่าไม่ใช่ด้านในชั้นแก้วถึงชั้นลิปเจ็ด ที่นั่นคือ... ที่ไหนกันแน่”

“หรือว่าพวกเขารู้ตัวว่าต้องพ่ายแพ้แน่ เพราะเหตุนี้จึงตัดสินใจไม่ไปต่อ ยอมแพ้และออกจากเจดีย์ไปแล้ว?”

หลายคนเห็นด้วยกับการคาดคะเนของศิษย์รายนี้ แต่หนึ่งก็ให้กลับขมวดคิ้วแน่น เขารู้สึกว่ามีบางสิ่งผิดปกติ ผิดปกติอย่างมาก

สมาชิกในกลุ่มหนึ่งก็ให้สนทนากันพลางหัวเราะออกมา พวกเขาไม่คิดว่าตนเองอะไรผิดไป ทั้งยังไม่สำเหนียกด้วยว่าคำพูดทุกคำถูกถ่ายทอดออกมาผ่านจากผลึกแก้วตรงกลางโถงฐานที่มั่น

เวลานี้ทั้งอาจารย์และศิษย์ในฐานที่มั่นได้ยินวาทของพวกเขาคัดสองหู สายตาที่มองสมาชิกกลุ่มหนึ่งก็ให้เผยแววสมเพชเวทนาออกมา บ้างก็เห็นอกเห็นใจ บ้างก็เต็มไปด้วยความรู้สึกทาบถมสะใจ บ้างก็รอดูผลที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา...

ในที่สุดกลุ่มของหนึ่งก็ให้เดินตามบันไดที่ทอดตัวยาวขึ้นมาถึงชั้นลิปแปด... ยอดเจดีย์ทงหลิง!

“อ๊ะ!”

ขณะที่พวกเขาเห็นกลุ่มคนจำนวนมากรวมตัวกันอยู่เบื้องหน้า ทั้งหมดก็ปลั่งสุดลมหายใจเย็นเฉียบ

เป็นไป-ได้-อย่างไร?!

ไหนว่าซูลัวถอนตัวแล้วอย่างไร?

ไหนว่าซูลัวยอมแพ้ไปแล้ว?

ไหนดว่าซูล้านอนหลับอยู่ที่ขึ้นเก้า?

เหตุใดนางถึงมาปรากฏตัวอยู่ที่ขึ้นสิบแปดได้! สมาชิกในกลุ่มหนึ่งให้
ตกใจจนสติแทบหลุดลอย

“เจ้าคือซูลัว?”

“ไหนพวกเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่ได้?”

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!”

“พวกเจ้าเล่นลูกไม้อันใด!”

ศิษย์ชั้นปีสองไม่กล้าลงมือกับซูลัว แต่พวกเขาไม่กริ่งเกรงศิษย์ปีหนึ่ง
คนอื่นๆ ดังนั้นทั้งหมดจึงตรงเข้าไปคว้าตัวศิษย์น้องเอาไว้ แล้วหิ้วคอขึ้นมา
ราวกับเหยี่ยวเผ่าตะปบลูกไก่

ศิษย์ปีหนึ่งพากันล่าหน้ารัวๆ

คำตอบของทุกคนก็คือ “ไม่รู้” “ไม่รู้” พวกเราไม่รู้จริงๆ”